
30.6.1988 ● תמוז תשמ"ח
למשימה
אולימפית
אחרונים
מאליפות אירופה
"מעריב לילדים" בעמודים 21—23
מכבי
1979 · פריז · 1981 · בריסל · מדריד 1984
את ואני ובירה מכבי

שבועספורט
עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית:
לוסי קזמיר, יגאל אופיר
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט:
אבי בטלהיים
מודעות: גילה שניידר טל׳: 439442(03)
© כל הזכויות שמורות ל„מעריב"
בשער
עופר פליישר עם כדורי נבחרת ישראל. עכשיו הוא בחמישיה המנתחת בקדם אולימפי, מהיום (צילום: עדי אבישי)
מה בגליון
4-5: הנבחרת בקדם אולימפי; 6-7: חודש האיגרוף; 8: שיחות עם רווין; 9: כושר בכדורגל; 10-11: שערי אירופה 88׳; 12-13: פוסטר: הולנד; 14-15: אקורד אחרון; 16: לקראת סיאול; 17: ספורטאי החודש; 18: טוטו; 20: ג׳ודו
שבועספורט 3
החברה הכללית למוסיקה
הד ארצי וידאו מציגים:
WARNER HOME VIDEO
Reader's Digest
Tom Sawyer
Willy Wonka & the Chocolate Factory
GENE WILDER
JACK ALBERTSON
Alice in Wonderland
Huckleberry Finn
GMC HOME VIDEO
סוס הפוני הפראי
אנחנו דואגים לבידור לילדים.
WARNER HOME VIDEO
United Artists
להשיג בספריות הוידאו המובחרות
מופץ ע"י: החברה הכללית למוסיקה (1973) בע"מ — הד ארצי רח׳ החילזון 4, רמת-גן, טל. 7625654(03)

נבחרת של עתיד

המשימה העיקרית של נבחרת הכדורסל הישראלית, המתחילה הערב בהולנד את משחקיה בקדם אולימפי, היא בעצם רק לעלות שלב בטורניר הזה ולהגיע לבית הגמר שלו, ברוטרדם – למאבק של שמונה הנבחרות האירופיות האחרונות במירוץ אל 3 כרטיסים לסיאול ◼ מעבר לזה: זו נבחרת שכולה בעצם עתיד ותקוות ◼ החידוש העיקרי: שלושה פנים חדשות, בחמישיה הראשונה ◂

צילם: עדי אבישי

נדב הנפלד. בעתיד כינור ראשון

עדי גורדון. לדעת רבים הטוב בארץ

לאבן מרסר, הגב של עופר

ארי רוזנברג. אישיות דומיננטית

עמוס פרישמן. את קבוצתו ידע להלהיב. מה יהיה בנבחרת?

מרדכי רוזנבלום

לאבאן מרסר, דורון ג'מצ'י, עמוס פרישמן, נדב הנפלד ועופר פליישר – זו החמישיה הראשונה שתפתח הערב בסרטוחנבוס, עירה של "נאשואה דן־בוס", את משחקיה של נבחרת ישראל בכדורסל, בטורניר הקדם־אולימפי, מול אלופת אירופה, יוון. החמישיה הישראלית היא השינוי המהותי הבולט ביותר בתדמית ובאופי של הסגל הלאומי, מודל יולי 1988.

אצל שלושה מהחמישיה יש חידוש – לא בהיותם בסגל, אלא בהחלטה להטיל עליהם אחריות ולהציבם בחמישיה הפותחת.

- עמוס פרישמן, הרכז־הקפטן של הפועל ת"א;
- נדב הנפלד, כשרון צעיר ומבטיח מהפועל גליל עליון;
- עופר פליישר, ענק במימדי גופו, גם הוא מהגליל העליון.

הזדמנויות קצרות מועד

עופר הוא ללא ספק הסיפור המיוחד במינו של הכדורסל הישראלי העונה. זמן רב ישב על הספסל והביט בעיניים כלות באמריקנים הגבוהים שנעו על הפארקט, ממתין להזדמנויות קצרות־מועד להציג את יכולתו, להתקדם ולהשתפר. ההזדמנויות היו קצרות – ופליישר לא היה מסוגל להתמודד עימן.

עד אשר הגיע לגליל העליון.

כאן, תוך זמן קצר, עבר תהליך של שינוי: משוכן ספסלים קבוע, לשחקן חמישיה ראשונה, המתמודד בהצלחה מזהירה עם ענקים שחורים, מארצו של הדוד סם. מכאן ועד לחמישית הסגל הלאומי – הדרך היתה קצרה. גם העובדה שהארווי לאסוף עזב את הנבחרת, סייעה להחלטה זו.

למען האמת, עופר כבר קיבל הזדמנות לפתוח במשחק בין־ארצי רשמי – בטורניר קדם־אליפות אירופה, בשנה שעברה, בפלבן, בולגריה. אלא שלא עמד שם במתח ולא הצליח להתמודד עם הענקים החזקים של נורווגיה. לאסוף, שאז עדיין שיחק בנבחרת, חזר ותפס מקומו.

הערב, בדן־בוס, יקבל עופר הזדמנות נוספת – אלא שהפעם יש מאחוריו עונה שלמה של מאבקים קשים, עם ענקים שחורים וקשוחים, ביניהם קין מגי ממכבי ת"א, קני אורנג' מחולון, ארל וויליאמס מאליצור רמלה ואחרים, מכל קבוצות הליגה הלאומית בישראל. הפעם, כך לפחות מקווים מאמניו והוא עצמו, יש לו בטחון עצמי, שחשוב כל־כך במאבקים מהסוג המיוחד הזה.

הגיבוי של מרסר

אבל עופר פליישר לא יהיה שם לבד. הוא ישחק לצידו של לאבן מרסר, ה"סנטר" הטוב בישראל ואולי מהטובים באירופה, שיסייע בידו להתמודד, כפי שצריך, עם השחקנים הגבוהים של היריב. במרסר תלויה הנבחרת הלאומית כולה. כאשר הענק הזה איננו עייף מדי ונמצא בכושר אישי טוב, הסיכויים לנצח – גבוהים. אם יהיה עייף – יצטרך עופר פליישר ואולי גם איציק כהן, תומר שטיינאואר וניר רכליס, לתפוס יוזמה ולסייע.

מעבר לבעיית הגבוהים, ממנה סובלת הנבחרת הלאומית באופן כרוני, נוספה בשנה האחרונה בעיה נוספת, לא פחות חשובה – העדר מנהיג טבעי. מיקי ברקוביץ', שנשא על כתפיו במשך שנים את משא המנהיגות, הן כקפטן והן כנווט הספינה, על הפארקט – פרש מהנבחרת והותיר אחריו חלל מסויים.

דורון ג'מצ'י, ללא ספק אחד הכשרונות הגרולים שידע הכדורסל הישראלי מאז ומתמיד, לא הצליח לדעתי, להיכנס עדיין לנעליו של מיקי, בכל מה שקשור בהנהגת חבריו, במשחק ומחוצה לו. דורון הצליח לקלוע סלים רבים ולצבור נקודות רבות, כשהנבחרת כולה תיפקדה היטב. בעת צרה, לא ידע לחולל את המפנה הדרמטי והחשוב, כפי שמיקי עשה במשחקים רבים במדים הלאומיים.

בעיית המנהיג

אין זה אומר שדורון לא מסוגל לכך. יש לו כישורים – ראינו זאת בתקופה בה כיכב במדי מכבי ר"ג. הוא היה האיש שניצח במשחקים שנראו אבודים (כמו נגד הפועל חולון, למשל). היה לו בטחון עצמי, אך הוא גם תלוי, באורח מוחלט, בחבריו.

זו אולי הסיבה להזמנת עמוס פרישמן מהפועל ת"א. עמוס הוכיח בשנתיים האחרונות שהוא מנהיג בקבוצתו. ידע להלהיב את חבריו בהפועל ת"א ולדחוף אותם, לא אחת, לנצחונות מרתקים בשניות האחרונות. האם יצליח במשימה זאת גם במדים הלאומיים? – בשלב זה קשה לדעת.

כשמדברים על מנהיג בקבוצה או בנבחרת, אין ספק שהתפקיד הולם במידה לא מבוטלת, את קפטן מכבי חיפה, ארי רוזנברג. לא רק שחקן מעולה, גם אישיות דומיננטית בכל קבוצה, גם בנבחרת, כלי קשר לגילו. אל הסגל הנוכחי הגיע אחרי עונה לא מוצלחת, מבחינתו ומבחינת קבוצתו, מכבי חיפה. גם לעובדה זו תהיה ודאי השפעה על יכולתו בקדם־אולימפי.

עדי גורדון, איננו בהכרח הרכז השני, עקב יכולתו. לי, כלרבים אחרים, ברור שגורדון הוא היום הרכז הטוב בארץ. אבל גם הוא, כחברו רוזנברג, "סבל" מעונה ארוכה ולא טובה במכבי חיפה, שעלולה להשפיע על יכולתו בנבחרת.

משימות מיוחדות

השחקן לתפקידים מיוחדים בנבחרת הלאומית הוא אבי מאור ("כושי"). כדורסלן שממלא בדיוק נמרץ אחר הוראות המאמנים: גבוה דיו כדי להתמודד עם כמה ענקים, בעל יד טובה מטווחים קצרים ובינוניים ובעיקר לוחם. הוא כבר עבר את טבילת האש שלו, בטורניר בפלבן – והצטיין. למרות זאת, בעונה שעברה, ישב זמן רב מדי על הספסל. בהולנד, כך אני סבור, יצבור דקות משחק רבות יותר.

ונרב הנפלד. יתכן שהציפיות מוקדמות ואולי גם מוגזמות. אבל מי שראה את הכדורסלן הזה בפעולה, איננו יכול שלא לטוות על כתפיו הצעירות חלומות ותקוות. בקרוב, הוא אמור כך יש לקוות, לנגן כינור ראשון – אולי כבר בטורניר הזה ויתכן שרק בשנים הבאות. רק בן 20 וכל העתיד עוד לפניו.

והעתיד הוא בעצם גם לפני כל הנבחרת הלאומית הזו – מבלי להתחשב במה יקרה הערב ובימים הקרובים, נגד יוגוסלאוויה ונורווגיה; בבבית ג', בדן־בוס שבהולנד. המטרה היחידה והריאלית, שניצבת לפני הבחורים הצעירים הללו בקדם־אולימפי, היא אחת: לעלות שלב, להופיע בבית הגמר, עם שמונה הנבחרות האחרונות מבין ה־18 שבטורניר הזה, שייאבקו ברוטרדם, בשבוע הבא, על שלושה מקומות בטורניר האולימפי בסיאול.

וכאשר המשימה איננה סיאול, אלא רק רוטרדם, לפי שעה, ניתן לומר שהיא משימה אפשרית. ◼

זירה חופשית משה לרר

124 שניות שהפכו לאגדה

חודש יוני. החודש של הקרבות לאליפויות העולם. כך השבוע טייסון – ספינקס; כך לפני 50 שנה – לואיס מול שמלינג.

הארי מארקסון הזמין אותי לכוסית בבאר של "מדיסון סקוור גארדן" ומארנקו המהוה, שלף שתי תמונות, שתיהן בגוונים חום־צהוב. רק אחת מהן, זו של ג'ו לואיס, השתלבה היטב בגוון העתיק של התמונות. כבר אז, ב־1936, כאשר צולמה התמונה – זכה לכינוי "המפציץ החום מדטרויט". התמונה השניה היתה של מאקס שמלינג, ענק גרמני, לבן, שיער שמן, דביק, שביל באמצע, ניגוד גמור למקורזלים של לואיס.

"אלה היו שני המתאגרפים הגדולים שהיכרתי. לא הייתי בתקופתם של ג'ק דמפסי, ג'ין טאני וגדולים אחרים. כמובן – רק קראתי עליהם. אבל כאשר שמלינג הגיע לניו־יורק, ב־36', לקרב הראשון שלו עם ג'ו, הייתי כבר כתב ספורט מנוסה, מתרוצץ בין המחנות, משתדל להביא 'סקופים'. ואיזה שני מתאגרפים הם היו !".

סיפור ההיכרות של הארי עם שמלינג זכה לכותרות. "הגעתי למחנה האימון של מאקס ומתחת לבית השחי הציצה כותרת עתון שאמרה: 'נורמאן תומאס מועמד שוב'. שמלינג רצה לדעת מיהו תומאס. 'אח, אחד לא חשוב, סוציאליסט, שבכל ארבע שנים מנסה לרוץ לנשיאות'.

"שמלינג, לא מופתע, השיב: 'אתה יודע, גם בארצי יש לנו אחד, לא כל כך חשוב, אבל ביום בהיר אחד – פוף – הוא שולט במדינה' !

"הכוונה היתה להיטלר כמובן".

כמו כל אמריקני טוב, העריף גם מארקסון, לשכות את הקרב הראשון מבין שניים (ניו־יורק, 19 ביוני 1936). שמלינג, עשה "עבודה גרמנית", יסודית מאד, למד את לואיס לפרטי פרטים. ראה שעות ארוכות את סרטי הקרבות הקודמים שלו

פנים מפוחדות של מאקס שמלינג. זה מה שנותר למזכרת מהקרב על התואר, בין ג'ו לואיס ושמלינג, השבוע לפני 50. לואיס זכה בנצחון 124 שניות מפתיחת הקרב.

והגיע מוכן. בסיבוב ה־12 לקרב כרע לואיס ולא קם.

לא היה זה קרב על התואר. האלוף היה ג'ים בראדוק. רק יוקרה היתה מונחת בזירה וסביבה. יוקרה רבה. כל תורת הגזע של אדולף היטלר עמדה להיות מנופצת לו השכיב השחור את הלבן אפרקדן. אבל כיוון שזה לא קרה – היה מאקס אורח רצוי מאוד על שולחנו של הפיהרר ברייכסטאג.

שנתיים מאוחר יותר – זה היה כבר סיפור אחר. ושוב ביוני.

ג'ים בראדוק היה, כאמור, האלוף. מאקס שמלינג דרש – ולא בלי צדק – קרב על התואר עם ג'ימי. אפילו חוזה נחתם בין השניים. אבל מייק ג'ייקובס, יהודי טוב מהברונקס, לא היה מוכן לקרב הזה. אפילו 1000 דולאר קנס שהטילה עליו ועדת האיגרוף של ניו־יורק, בגין הפרת התחייבות (כי בראדוק חתם גם עם לואיס...), היו בעיניו כאין וכאפס. הוא רצה את לואיס ובראדוק על התואר. כשלואיס יהיה אלוף – יהיה על מה לדבר עם מאקס.

לואיס היכה את בראדוק בשיקאגו (22 ביוני '37 בשיקאגו). בסיבוב השמיני הופסק הקרב. לואיס, בן 23, אלוף העולם.

"אל תקראו לי אלוף עד שלא אכה את שמלינג", אומר ג'ו.

22 ביוני '38. למעלה מ־70 אלף צופים ב"יאנקי סטאדיום"; ההכנסה – למעלה ממליון דולאר.

שמלינג, הראשון שרוצה להחזיר לעצמו את הכתר (זכה בו ב־12 ביוני '30, כתוצאה מ'פאול' שביצע עליו ג'ק שארקי בסיבוב הרביעי), בוודאי יודע שג'יימס קורבט, בוב פיצימונס, ג'יימס ג'פריס וג'ק דמפסי, אלופים גדולים, ניסו ונכשלו.

124 שניות אחרי שנכנס לזירה, ידע שמלינג מיהו האלוף האמיתי. ג'ו ניצב מעליו, מסרב להאמין, כמו רבבות הצופים ששילמו הון עתק ובטרם הספיקו להתחמם במושביהם – נאלצו לקום ולחזור לבתיהם, קצת מאוכזבים ממשך הקרב הקצר, אך מלאי גאווה לאומית.

לואיס עמד, עדיין נדהם, במרכז הזירה. השופט, ארתור דונובן, הרים את ידו. בעוד מועד דאגו אנשי המחנה של ג'ו להכין לו מסיבת נצחון. כאשר הגיע אליה, סיכם ה"צ'מפ" החדש את הערב בשש מלים: "עכשיו אתם יכולים לקרוא לי אלוף !".

מארקסון, ב־1938 כבר איש שחצה את הקווים והפך לאיש יחסי הציבור של הקרב, לא סבור ששמלינג היה נאצי. "על פי ההתבטאויות שלו בשיחות פרטיות – אפשר היה להבין שהוא סולד מהיטלר. זה שהוא התגייס לצבא הגרמני – וכי יכול היה לסרב ?"

לואיס המשיך להתאגרף ולהגן 25 פעמים על כתרו, עד לפרישתו (הראשונה) ב־1949. עסקים מעולם לא היו הצד החזק שלו. האיש שהרוויח מיליונים ככר אז, שקע בחובות ונאלץ לחזור פעמיים לזירה, במטרה לשלם מעט מן החובות. ב־50' הפסיד לאזארד צ'ארלס בנקודות (15 סיבובים) ושנה מאוחר יותר (26 אוקטובר '51) נפרד מהזירה בהפסד, נוקאאוט בסיבוב השמיני, לרוקי מארציאנו.

ג'ו לואיס נפטר ב־1981, בגיל 66.

מאקס שמלינג עמל קשה מאוד בשנים שלאחר המלחמה כדי להיפטר מהתווית "המתאגרף בשירות התעמולה של היטלר". בספטמבר הקרוב יהיה בן 83, חי ברווחה ושותה הרבה "קוקה קולה". זה לא עולה לו. הוא הסוכן הראשי של החברה בגרמניה...

מעניין היכן היה השנה ב־22 ביוני וכיצד שיחזר את הקרב שהיה.

השבוע לפני 50 שנה. ■

הבלתי מנוצחים

מייק טייסון ומייקל ספינקס התייצבו לקרב המכריע על התואר – שניהם בלתי מנוצחים. האלוף, טייסון, הגיע לאטלנטיק־סיטי עם מאזן של.34־0־0 ואילו מייקל עם 31־0־0.

קרבות אחרים על התואר במשקל כבד, בין מתאגרפים בלתי מנוצחים (בסוגריים – המאזן):

★ ספטמבר 7, 1892, ניו־אורלינס:
ג'יימס קורבט (8־0־2) ניצח בנוקאאוט את האלוף ג'והן סאליבאן (38־0־3) בסיבוב ה־21.

★ אוגוסט 26, 1904, לוס־אנג'לס:
האלוף ג'יימס ג'פריס (17־0־2) שלח לקרשים את את ג'ק מונרו (9־0־2) בסיבוב השני.

★ מארס 4, 1968, ניו־יורק:
ג'ו ("סמוקינג") פרייזר (19־0־0) עצר את באסטר מאתיס (23־0־0) בסיבוב ה־11.

★ ינואר 22, קינגסטון, ג'אמאיקה:
ג'ורג' פורמן (37־0־0) בלם את האלוף ג'ו פרייזר (29־0־0) בסיבוב השני.

★ מארס 23, 1979, לאס־וגאס, נאבאדה:
האלוף לארי הולמס (29־0־0) עצר את אוסי אוקאסיו (14־0־0) בסיבוב השביעי לקרב על תואר של מועצת האיגרוף העולמית (w.b.c.).

★ אוקטובר 20, 1979, פרטוריה, דרום־אפריקה:
ג'והן טייט (19־0־0) ניצח ב־15 סיבובים את הדרום־אפריקני גרי קוצי (22־0־0) בקרב על התואר הפנוי של התאחדות האיגרוף העולמית (w.b.a.).

★ מארס 31, 1980:
לארי הולמס (33־0־0) ניצח את לרוי ג'ונס (24־0־1) בסיבוב השמיני, בקרב על תואר מועצת האיגרוף (w.b.c.).

★ נובמבר, 6, 1981, פיטסבורג:
לארי הולמס (38־0־0) עצר את רנאלדו סניפס (22־0־0) בסיבוב ה־11 לקרב על תואר w.b.c.

★ יוני 11, 1981, לאס־וגאס, נאבאדה:
לארי הולמס (39־0־0) גבר על גרי קוני (25־0־0) בסיבוב ה־13 (w.b.c.).

★ מאי 20, 1983, לאס־וגאס, נאבאדה:
לארי הולמס (42־0־0) ניצח ב־12 סיבובים את טים ויתרספון (15־0־0) על תואר w.b.c.

★ ספטמבר 10, 1983, אטלנטיק־סיטי, ניו־ג'רזי:
לארי הולמס (43־0־0) ניצח בנוקאאוט בסיבוב החמישי את סקוט פרנק (20־0־1).

★ נובמבר 25, 1983, לאס־וגאס, נאבאדה:
לארי הולמס (44־0־0) עצר את מארוויס פרייזר (10־0־0) בסיבוב הראשון של הקרב על תואר מועצת האיגרוף.

★ מארס 15, 1985, לאס־וגאס, נאבאדה:
לארי הולמס (46־0־0) עצר את דיוויד ביי (14־0־0) בסיבוב ה־10 בקרב על תואר התאחדות האיגרוף (i.b.f.)

★ מאי 20, 1985, רינו, נאבאדה:
לארי הולמס (47־0־0)-ניצח בנקודות ב־15 סיבובים את קארל וויליאמס (16־0־0).

★ ספטמבר 22, 1985, רינו, נאבאדה:
מייקל ספינקס (27־0־0) ניצח ב־15 סיבובים את האלוף לארי הולמס (48־0־0) על תואר התאחדות האיגרוף העולמית (i.b.f).

★ אוקטובר 18, 1987, אטלנטיק־סיטי, ניו־ג'רזי:
האלוף מייק טייסון (31־0־0) ניצח בנוקאאוט בסיבוב השביעי את טיירל ביגס (15־0־0).

זה קרה ביוני

להלן כל קרבות האליפות במשקל כבד שהתקיימו בחודשי יוני:

9 ביוני, 1899, ניו־יורק: ג'יימס ג'פריס ניצח את האלוף בוב פיצימונס בסיבוב 11.

13 ביוני 1908, פאריס: תומי בארנס, ניצח את ביל סקווייר בסיבוב השמיני.

27 ביוני 1914, פאריס: ג'ק ג'ונסון ניצח אחרי 20 סיבובים את פרנק מוראן.

12 ביוני 1930, ניו־יורק: מקס שמלינג ניצח את ג'ק שארקי (השופטים פסלו את שארקי בסיבוב 4 בגלל עבירה) בקרב על התואר הפנוי.

21 ביוני 1932, ניו־יורק: ג'ק שארקי ניצח ב־15 סיבובים את האלוף מקס שמלינג.

29 ביוני 1933, ניו־יורק: פרימו קארנרה ניצח את האלוף ג'ק שארקי בסיבוב השישי.

14 ביוני 1934, ניו־יורק: מקס בר עצר את האלוף פרימו קארנרה בסיבוב ה־11.

13 ביוני 1935, ניו־יורק: ג'ים בראדוק מנצח ב־15 סיבובים את האלוף מקס בר.

22 ביוני 1937, ניו־יורק: ג'ו לואיס מנצח את האלוף ג'ים בראדוק בנוקאאוט בסיבוב 1.

22 ביוני 1938, ניו־יורק: האלוף ג'ו לואיס מנצח בנוקאאוט את מקס שמלינג.

28 ביוני 1939, ניו־יורק: האלוף ג'ו לואיס עוצר את טוני גאלנטו בסיבוב הרביעי.

20 ביוני 1940, ניו־יורק: האלוף ג'ו לואיס ניצח את ארתורו גודוי בסיבוב השמיני.

18 ביוני 1941, ניו־יורק: האלוף ג'ו לואיס מנצח את בילי קון בסיבוב ה־13.

19 ביוני 1946, ניו־יורק: ג'ו לואיס מנצח שוב את בילי קון, בסיבוב השמיני.

25 ביוני 1948, ניו־יורק: ג'ו לואיס מנצח בנוקאאוט את ג'רסי ג'ו וולקוט בסיבוב 11.

22 ביוני 1949, שיקאגו: האלוף אזארד צ'ארלס מנצח בנקודות (15 סיבובים) את ג'רסי ג'ו וולקוט.

05 ביוני 1952, פילדלפיה: האלוף ג'רסי ג'ו וולקוט מנצח ב־15 סיבובים את אזארד צ'ארלס.

17 ביוני 1954, ניו־יורק: האלוף רוקי מארציאנו מנצח ב־15 סיבובים את אזארד צ'ארלס.

26 ביוני 1959, ניו־יורק: אינגמאר יוהנאסון מנצח את האלוף פלויד פטרסון בסיבוב 3.

20 ביוני 1960, ניו־יורק: פלויד פטרסון גומל לאלוף אינגמאר יוהאנסון בנוקאאוט בסיבוב החמישי.

28 ביוני 1966, יוסטון: האלוף ארני טאראל מנצח ב־15 סיבובים את דאג ג'ונס, בקרב על תואר התאחדות האיגרוף (w.b.a.) שהוסר ממוחמד עלי.

24 ביוני 1968, ניו־יורק: האלוף ג'ו פרייזר עוצר את מאנדו ראמוס בסיבוב השני, בקרב שהוכר בידי התאחדות האיגרוף של ניו־יורק ועוד כמה מדינות בארה"ב.

23 ביוני 1969, ניו־יורק: ג'ו פרייזר, אלוף, מנצח את ג'רי קווארי בסיבוב השמיני, בקרב שהוכר בידי התאחדות האיגרוף של ניו־יורק.

09 ביוני 1978, ניו־יורק: לארי הולמס מנצח ב־15 סיבובים את קאן נורטון על תואר מועצת האיגרוף (w.b.c.).

22 ביוני 1979, ניו־יורק: לארי הולמס עוצר מייק וויבר בסיבוב ה־12 לקרב על תואר מועצת האיגרוף (w.b.c.).

12 ביוני 1981, דטרויט: לארי הולמס מנצח את ליאון ספינקס בסיבוב השלישי על תואר מועצת האיגרוף.

11 ביוני 1982, לאס־וגאס: לארי הולמס מנצח את גרי קוני בסיבוב ה־13 בקרב על תואר מועצת האיגרוף.

15 ביוני 1985, לאס־וגאס: פינקלין תומאס מנצח בנוקאאוט בסיבוב 8 את מייק וויבר.

שיחות עם "מר כדורסל"

משה לרר

הימים הם ימי פגרה מכדורסל, אך הפעילות הלא־ספורטיבית – זו שמסביב – בעיצומה. מאמנים עדיין חרים אחרי קבוצת הכדורסל האחרונה שעוד נותרה לפליטה (בלי מאמן) ובית המשפט עסוק בשמיעת ערעורים ובקשות של כדורסלנים להשתחרר מכבלי איגוד הכדורסל.

אך יש גם פעילות. נבחרת, המתכוננת לטורניר הקדם־אולימפית בהולנד וליגת קיץ, ביזמתו של פרשן הכדורסל (נכון לעכשיו) אריה מליניאק. בשיחה שלנו מן השבוע שעבר – בירך יהושע רוזין על היזמה שבקיום ליגת הקיץ. שנינו היינו תחת הרושם שאיגוד הכדורסל יפיר בליגה וישתף עמה פעולה. קרה מה שקרה והאיגוד אינו רוצה, או איננו יכול, לתת חסות למפעל שמעורבים בו גם אנשי עסקים (והאם הליגה שלנו – כולה ! – אינה מושתתת על בסיס עסקי ?).

את שיחת השבוע – ממקד יהושע בנושא הופעתו של מיקי ברקוביץ'. הוא גם נזכר כיצד טיפל בפרשה דומה, כאשר רלף קליין "הגיע לפירקו" בשנת 1964.

אבל השיחה הראשונה לשבוע זה, שיחת הפתיחה, מוקדשת לנושא רגיש מאד, אישי מאד.

המעבר להפועל

לא אחת אמרת שבמכבי כעסו עליך מאד כאשר עברת את הכביש, בפעם הראשונה, לאמן את הפועל ת"א. וזה היה לפני 10 שנים. מדוע, בעצם, יצא עליך הכעס ? אולי הם ראו בך את סמל המועדון, אולי ראו בך מישהו שלא היה צריך לאמן בהפועל ? אולי מותר היה להם לכעוס עליך?

– אני לא כועס על זה שהם כעסו עלי. אני חושב שהיתה להם, ובצדק, סיבה מסויימת לראות בי אדם שהיה ממקימי מכבי ת"א. הם ראו בי אדם שלא היה צריך לעשות את זה, לעבור ל'אדומים'.

אבל לאמיתו של דבר – לא עשיתי את זה מיד עם עזבי את מכבי ת"א. לפני זה אימנתי קבוצות אחרות, גם במכבי וגם בהפועל. בהחלט היתה לי 'תקופת צינון' במעבר ממכבי להפועל ת"א.

בנוסף – החלה באותו זמן תרושת שמועות: "יהושע גמר". אני לא גמרתי תביבי. וזה כמובן התדיר בי אמביציה גבוהה יותר להוכיח מה שהוכחתי כל הזמן.

מוזר שאני, יהושע רוזין, שכולכם אומרים עליו שהוא "מר כדורסל" (ולא אני המצאתי את זה, אלא אתם), צריך להוכיח את עצמי מדי שנה ;, צריך לחוכיח שאני, יהושע רוזין, בסדר !

לעומת זאת אני מסתכל על המאמנים האחרים. גם אם הם נכשלים לפעמים – הם ממשיכים. אף אחד לא עושה אתם את החשבון.

מה חשבו במכבי ת"א שאתה צריך לעשות ?

– חשבו, אולי שאהיה עסקן בשורות האגודה.

אתה הרי לא רוצה להיות עסקן. אתה רוצה להיות מאמן.

– או, זה העניין. בצעירותי הייתי גם שחקן וגם עסקן, אבל מאוחר יותר התמסרתי אך ורק לאימון. זה מה שמשך אותי.

אולי נדב

יהושע, מה באמת אהבת לעשות בכדורסל ?

– מה שבאמת אהבתי זה 'לעשות' שחקנים. התרכזתי באימון וגידלתי רבים מהם. למרבה הצער האחרון שבהם הוא מיקי ברקוביץ'. מאז אני לא רואה שחקנים גדולים.

למה לא גידלת שחקנים באגודות אחרות שם עבדת ? לא היה לך זמן ?

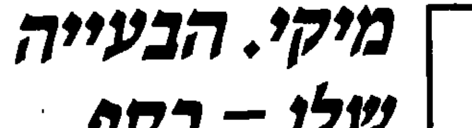
– אני לא אומר שלא גידלתי, אבל לא עשיתי את זה עד הסוף. לדוגמא: בירושלים, שפע (דורון) – זה עבודה שלי בשנה הראשונה לעבודתי שם. בחיפה – התחלתי עם זלוטיקמן, כשהיה צעיר. נתתי לו בוודאי משהו. בהפועל ת"א – עמוס פרישמן. עבדתי אתו רק שנה ואני בטוח שאם היתה לי הזדמנות לעבוד אתו תקופה ארוכה יותר, הייתי מעצב אותו בצורה טובה יותר.

בכל קבוצה יש שחקנים שאפשר לעשותם טובים יותר. זה הכל עניין של זמן. אני זוכר את התקופה של חיים שטורקמן, כשעבר ממכבי רמת־גן לתל־אביב. במכבי ת"א הופיע אז זוהר כהן ושטורקמן ישב על הבנץ'. עבר זמן מה עד ששטורקמן תפס את המקום הראשון בהרכב.

או, קח את עופר פליישר. בא אלי להפועל ת"א והיה אצלי גבוה רביעי. לא היה לי הרבה מה לעשות אתו. אבל בטורניר בהולנד, כאשר לאבן מרסר נפצע, אמרתי עופר קום מהספסל – והוא הצטיין. אני בטוח שאם יעבדו עליו הוא יהיה טוב. בגליל הוא משחק ואם המאמן מולי קצורין ימשיך לאמן אותו – הוא יתקדם.

מי מבין הישראלים צפוי להיות טוב בקנה מידה כמו מיקי ?

– אולי נדב הנפלד. אבל זה תלוי בעתיד שלו. היכן ישחק וכיצד יתפתח.

מיקי. הבעייה שלו – כסף

מיקי ברקוביץ', בשנתו ה־34, נמצא בשלבי פרישה. האם מתאים לשחקן גדול מסוגו לסיים את הקריירה, נניח במדי מכבי ראשון־לציון ?

– אני חושב שמיקי היה רוצה, כמו שאומרים, לסיים את הקריירה בגדול. מגיע לו. מה שמטריד אותו, לדעתי, זה הכסף. הסכומים העצומים שהוא מקבל – מונעים ממנו לפרוש. ואז הוא עושה חשבון ומושך עוד שנה ועוד שנה. זו דעתי.

השאלה הגדולה היא: האם ירצה מיקי לסיים את הקריירה שלו במכבי ת"א או שיעדיף לעשות את זה בראשון־לציון. לו זה היה תלוי בי – הייתי מנסה לפתור את זה בדרך שבה פעלתי בזמנו עם אברהם שניאור ורלף קליין, כאשר הם היו על סף פרישה (ראה מסגרת – מ.ל.).

למעשה – אני קצת מתפלא על רלף וגם על צביקה שרף, על שלא "חתכו" בפרשת מיקי הרבה קודם לכן, כאשר הביאו את דורון ג'מצ'י. אני לא הולך לעשות השוואה בין מיקי לדורון, אבל לדעתי מסוגל היום דורון לתרום למכבי יותר מאשר מיקי. מבחינת משחק אני מתכוון. לא במנהיגות. מבחינת מנהיגות – עולה מיקי על כל אחד אחר במכבי ת"א.

משחקן כמו מיקי אי אפשר לעשות צחוק. או שהוא עולה לשחק בחמישייה – או לא. מצב שבו מיקי יושב על הספסל, לעתים ארבעים דקות, לפעמים קצת פחות, ואז אומרים לו: "עלה לכמה דקות" – מצב כזה הוא בלתי נסבל. הוא מבייש; הוא משפיל. זה לא נותן לקבוצה שום דבר.

יכול להיות שפה ושם מיקי עוד יציל ויתן, יגנוב איזה משחק, אבל החשוב ביותר במקרה שלו הוא הבטחון. שחקן מבוגר זקוק למנת בטחון. כמאמן – אף אחד לא מסוגל ללמוד אותו דברים חדשים.

אז מה אתה מציע לו, שבכל זאת ילך לשחק בראשון?

– אני לא במצב של להציע לו לאן ללכת והיכן לשחק. אני רק אומר שאם מיקי יעדיף לשחק בראשון־לציון, עליו לדעת לאן הוא הולך ומאמנו שם יצטרך לשקול טוב כיצד לנהוג בו.

מיקי יכול להיות גם שגריר כדורסל בראשון־לציון?

– בהחלט, אבל שיהיה ברור: אם הוא יחתום בראשון – עליו לשחק בהרכב הראשון. אחרת אין טעם לבואו לשם. השאלה גם מה ראשון רוצה ? – אם הוא יכול לעזור לה מבחינה ספורטיבית, הרי שהעיסקה כדאית. אם הוא נועד למשוך קהל – תלוי בכושרו. אם יהיה טוב – יבוא קהל לראותו; אם לא – יתאכזבו שני הצדדים, בראש ובראשונה מיקי עצמו.

הרבה פנים לבואו של מיקי, לראשל"צ, אם וכאשר, ונקודה זו חייבת להישקל בצורה רצינית מאוד על ידי ההנהלה והמאמן.

כך עשיתי את זה עם רלף

א־פרופו מיקי. יפרוש, לא יפרוש, יעבור או לא יעבור לקבוצה אחרת. אני זוכר שחזרנו מהטורניר הקדם־אולימפי בז'נווה, 64'. רלף היה על סף פרישה. אתה היית המאמן. כיצד טיפלת בבעייה שלו?

– רלף קליין היה "קפטן" הנבחרת ומכבי ת"א, בן 32 ובשלהי הקריירה. ברור שאז לא היו מקצוענים כמו היום ועובדה זו הורגשה מאוד אצל כדורסלנים מבוגרים. אסור לשכוח שאז התאמנו פעמיים־שלוש בשבוע והכושר הגופני שנדרש אז מהספורטאי לא עומד בקנה מידה לזה הנדרש כיום.

לקראת העונה החדשה אמרתי לו: 'רלף אתה ראש קבוצה, אני רוצה שתישאר. אני יכול לנצל אותך ובמידת האפשר גם להיעזר בך. אבל דבר אחד שיהיה ברור: לא תוכל לשחק את כל 40 הדקות כפי שהיית רגיל. יש כמה צעירים שעלו ממכבי דרום וצריך לאפשר להם להתקדם. אני רוצה להשאיר את ההחלטה בידך. אם תחליט שאתה ממשיך – אקבל אותך בשמחה; אך אם תחשוב שעלולה להיווצר הרגשה לא טובה ואתה רוצה לפרוש – גם זאת אכבד. בכל אופן – ההחלטה שלך'.

אחרי שבוע בא אלי רלף ואמר שהחליט לפרוש. לחצתי את ידו.

ההמשך ידוע. רלף פנה לאימון קבוצות, עשה סטאז' לפני שהגיע למכבי, עזב ושוב חזר, אימן את נבחרת ישראל, את נבחרת גרמניה ועכשיו הוא שוב מאמן נבחרת ישראל. דרך ארוכה עשה רלף, ובהצלחה גדולה.

אביעד פוהורילס

תמונה מרבע־גמר גביע המדינה בכדורגל: איצטריון רמת גן. מכבי ת"א – הפועל באר שבע. המחצית השניה. הכדור איישם בשטחה של מכבי ת"א. חי קרייס המכבי רץ לכדור, ממרחק של 15 מטר. 30 מטר מהכדור, נמצא הבאר־שבעי אבי חיון. עוברות אולי 5 שניות וחיון כבר עם הכדור, רץ להתקפה נואשת נוספת.

לא באנו כאן לספר ב"נשמה" של חיון או בביזיון של קרייס. לא באנו לספר על אמביציה ומושגים מגונים. שם המשחק הוא כושר גופני וכושר משחק. בבאר־שבע היה זה העונה שלום שריר.

שריר, 40, איש חזק בבאר־שבע, תרתי משמע. תיפקד בעונה החולפת כמאמן כושר, אבל למעשה כמספר 2 אחרי נסים בכר באימון הפועל באר שבע. הנסיונות של בית"ר ירושלים, לפני תקופה לא־ארוכה להחזיר את בכר ולנסות עמו להאיר מחדש את המנורה, היו כרוכים, אליבא דבכר, בהבאת מאמן כושר חדש לבית וגן. הוא נקב כשמו של שלום שריר.

אבל בכר נשאר בבאר שבע ושריר אתו.

מישקעים מתקופת לבקוביץ'

יליד גרמניה, למד חינוך גופני במדרשת באר שבע. במקור, הוא מקרית חיים, שם שיחק בקבוצת נוער. החל את הסיפור שלו עם הפועל באר שבע בעונת 74/5'. בעונה הראשונה כמאמן כושר, עזר לאמציה לבקוביץ' לבנות אלופה לשנתיים. "הייתי יד ימינו. ההשקעה היתה עצומה. החומר האנושי קשה מאוד, אבל אהב להשקיע ולהתאמץ.

"הסכנה, אומר שריר, היא השיעמום שבאימוני כושר גופני. הגיוון ואוסף גדול של תרגילים, הפכו את השיעמום לדבר שלא רוצים להפסיק".

מימי אמציה גותרו לשריר משקעים לא קטנים. היחסים ביניהם היום – צוננים מאוד. "בנשף האליפות הוענקו גביעים ופרסי־הוקרה. אמציה התעלם ממני לחלוטין. לאפסנאי נתנו גביעים ואותי הוא שם בצד. הוא שכח שבתחילת העונה הוא נסע לשבועיים לאוסטרליה והשאיר אותי, חדש לגמרי בקבוצה, וביקש שאעמיד את השחקנים על הרגליים". כשחזר אמציה לבאר שבע ב־79' שריר אמר לא. הוא לא שכח את הביזיון מנשף האליפות. שונא שפוגעים בו. הוא אמנם יקה, אבל גם לו יש כבוד.

אחר כך היה שנה אחת בהפועל ירושלים, בסיומה חזרה הקבוצה לליגה הלאומית. שנה קודם לכן עזר לאליהו עופר להעלות את באר שבע לגמר הגביע, מול לוד.

המוטו שלו הוא הכנה טובה לפני פתיחת הליגה. "כושר גופני הוא תהליך. השריר ניבנה לאורך תקופה. אם שחקן בכושר טוב נפצע, הוא נרפא יחסית מהר. הדוגמה של אלי אוזן היא קלאסית. הוא לא עשה הכנה לפני העונה והפציעה שלו היום, שהיא לא קשה, מנטרלת אותו".

שריר לא מוותר, עקשן. כרטיסיות העבודה שלו הן מעשה אמן: גראפים של מאמץ תקופתי, כרטיסי אימון אישיים, דייאטות ייחודיות לכל שחקן – זה מה שבונה את באר שבע. הקבוצה פרחה העונה דווקא כששאר הקבוצות נפלו מן הרגליים.

הסיבוב השני, והפליי אוף העליון, הציגו את הפועל באר שבע כקבוצה הטובה בארץ. "אצלנו בקבוצה לא היו כמעט פציעות, לא היו מתיחות שרירים – והכל רק בגלל ההכנה הטרום־עונתית. מי שבכל זאת נפצע, היה אשם לבדו במצב.

שם המשחק: התלהבות

מלבד כושר, שריר מבין גם קצת בכדורגל, בייחור בבאר שבע. "שם המשחק בקבוצה שלנו היה ויהיה התלהבות ואהבת המשחק. בקבוצה חסרה מנהיגות. השחקנים הוותיקים הם לא בעלי אישיות סוחפת ומנהיגה, וזה מה שמקשה. מנהיג בקבוצה צריך לקום ממרכז השדה. אפשר לראות את זה אצל סיני, מלמיליאן, נסים כהן, מישל דיין, וממן בזמנו. זה לא היה קיים עד עכשיו בבאר שבע. מנהיג צריך לצעוק ולהדרבן. היום בכר הוא המנהיג. צריך לראות איך הוא שואג מן הקווים ומדרבן. בכר מטריף אותם.

מאמן כושר שלום שריר (מימין) מתדרך את אוזן ואילוז מבאר־שבע (צילום: פוטו מטריף, באר־שבע)

אפילו בחופשת הקייץ, מתכננים כבר בבאר־שבע את העונה הבאה ■ שלום שריר, יקה, מאמן כושר, שותף מלא בהיערכות ■ לא מסתיר את תקוותו לראות את ב"ש עם נסים בכר אלופה, אולי בעונה הקרובה ■ עקב אחר מכבי ת"א ומסביר את הערכתו לסיבות לכשלונה

לפעמים הוא נראה כמו גננת, אבל בכל זאת יש תוצאות.

"אבל לבכר היתה כאן בעיה. השחקנים ובמיוחד הצעירים נפגעו מהצעקות שלו. חשבו שהוא פגע בהם אישית. הכוונות שלו טובות והם לא הבינו זאת, כי אינם מקצוענים. קיבלו את זה רע. החזרה של יוסי שושני יכולה לפתור בעיות של מנהיגות במרכז השדה אבל ההתלבטות שלו לגבי החזרה לבאר שבע לא היתה התלבטות של כסף, אלא עניין של מעמד בקבוצה.

"בפתח תקווה לא היו לו מתחרים במרכז השדה. בבאר שבע, זה היה אחרת. פה יודעים כמה שחקנים לבעוט בעיטות־עונשין ומי שבועט הוא כדרך כלל מנהיג, לא?

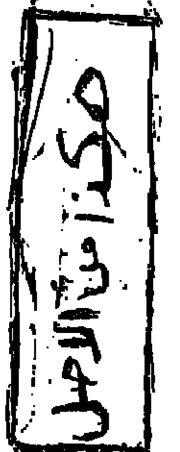
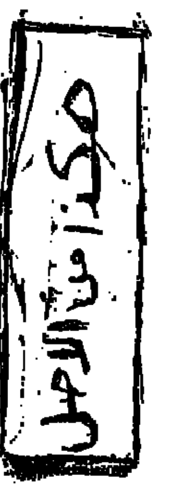
"כשהתחלתי לאמן, למדתי את הצרכים של השחקן בכדורגל הישראלי. לקחתי סטופר וראיתי כמה זמן נטו משחקים. זה הכתיב לי את זמן האימון, הקצב והמינון הנכון. היו משחקים ששוחקו נטו 35 דקות. אני דואג שהכושר של הקבוצה יהיה מעל הממוצע".

דעה על מכבי ת"א

שריר שולף נתון: בשנים שהוא בבאר שבע, הקבוצה לא נחתה מתחת למקום השישי.

את מכבי ת"א הוא ראה בגביע. "מכבי היתה השנה קבוצה לא תוססת. היו שם יותר מדי שיקולים אישיים וכספיים בבחירת ההרכב. השיקולים לא היו מקצועיים טהורים. כשהזכירו את בכר ומכבי ת"א בנשימה אחת, הכניסו גם את שריר לאותה נשימה. נסים ביקש. אבל זה נגמר. עכשיו שניהם שוב חושבים רק על באר־שבע. גם עתה, בקייץ, לשריר מספיק שאבי חיון יתן פור של 15 מטר לקרייס ויקח לו כדור. בינתיים התוכניות שלו עֻבדו.

שריר אפילו רואה את באר שבע כאלופה. אולי בעונה הבאה. צריך רק סבלנות לזה... ■

משה גורלי

כל מטרתו של משחק הכדורגל מתמקדת בשאיפה העזה להחדיר את הכדור אל מעבר לקו, שאורכו 7.32 מטר, המתוח בין שתי קורות, המחוברות במשקוף בגובה 2.44 מטר. מי שמצליח יותר פעמים, ניצח. כל הצלחה כזו מורימה כלב רבבות ומיליונים התרגשות עצומה, שהיא ביטוי לשמחה אדירה או כאב עמוק.

אצל השתקנים, מלווה כל הבקעה בקתרזיס הגובל בפורקן אורגזמתי ממש. להבדיל מכדורסל, שם נופלים הסלים בקצב של מכונת יריה אוטומטית, הרי שבכדורגל, הקצב הוא של "בודדת". במקרה הגרוע: מעצור בקנה (0:0) ובמקרה הטוב ביותר: 5–6 שערים.

באליפות אירופה שנסתיימה בשבת במינכן, עמד הקצב על ממוצע של 2.26 שערים למשחק.

כיצד נפלו השערים הללו, מהיכן החדרו ומדוע? מה ניתן ללמוד מהשערים, על הקבוצות שהבקיעו או שספגו אותם?

חמש אפשרויות

בנינו מודל לניתוח כיבוש השערים, מודל המניח שקיימות חמש אפשרויות בלבדיות לכיבוש שער. את חמישתן נגדיר מיד. לעתים – כפי שנצביע – נתקשה להחליט לאיזו קטגוריה שייך שער זה או אחר, אך בעיקרון, גם שער "מסובך" כזה לא יצור קטגוריה נוספת.

חמשת האפשרויות הן: בישול, מבצע, כדור נייח, טעות הגנה ושער עצמי.

★ בישול. בישול שער הוא העמדת השחקן הכובש מול שער ריק, או מול השוער. הכובש יכול לעצור את הכדור ולהבקיע, או להמשיכו פנימה בבעיטה או בנגיחה. בישול יכול להיות גם הבקעה מזוית קשה (ראטס הרוסי נגד הולנד, בבית המוקדם) כל עוד העיקרון של שחקן מול שוער נשמר.

★ מבצע. בקטגוריה זו מיגוון רב יותר של מצבים, כאשר המשותף לכולם הוא זה: השחקן הכובש מקבל את הכדור כאשר בינו לבין השוער יש שחקן הגנה אחד, לפחות. למשל, השער של וילן האירי נגד בריה"מ, מהאויר מ־18 מטר; הפריצה המפורסמת של מארדונה נגד אנגליה, ממרכז

הכל על השערים באליפות אירופה 88' בכדורגל ◻ כיצד הובקעו ומהיכן? ◻ מה ניתן ללמוד מהכיבושים? ◻ ההגנות כמעט שלא טעו ◻ אצל הרוסים יש סוציאליזם: שיתוף ושיוויון ◻ הולנד זה מארקו ואן־באסטן ◻ אנגליה זה כמו צ'ק ללא כיסוי ◻ לאיטליה חסר סקורר טבעי ◻ מיבדק מקצועי

היפים ביותר

1. ואן־באסטן, הולנד (נגד ברה"מ בגמר)
2. רוני וילן, אירלנד (נגד ברה"מ)
3. אולף טון, גרמניה (נגד דנמרק)
4. ואן באסטן, הולנד (הראשון נגד אנגליה)
5. לאודרופ, דנמרק (נגד ספרד)

המגרש עד השוער (בגביע העולם 86'), או שער הנגיחה הנפלא של אולף טון הגרמני נגד דנמרק (באליפות אירופה). שער זה אינו בישול, כיוון שברגע ההתרוממות והנגיחה, עמד מול טון שחקן הגנה.

האבחנה בין שני המצבים הללו היא לפעמים דקה. נבחן את שני השערים הראשונים של ואן־באסטן נגד אנגליה. השער הראשון שלו הוא מבצע, כיוון שואן־באסטן, כשקיבל את המסירה של חוליט, נאלץ להטעות ולהשתחרר מהבלם האנגלי, שעמד מולו כדי ליצור את עמדת הבעיטה. לעומת זאת, השער השני היה מבישול, כיוון שהמסירה של חוליט הותירה את ואן־באסטן מול השוער, כשהמגן מקביל לו, אך לא מולו.

★ נייח. שער מבעיטת 11, קרן או כדור עונשין.

★ טעות. שער ייחשב תוצאה של טעות, אם הכדור הגיע לכובש, כתוצאה מהדיפה לא מוצלחת של השוער או קבלת הכדור מההגנה למצב של בישול. הרחקה לא מוצלחת, שלא גורמת ישירות לשער, איננה נכללת בקטגוריה זו. כך למשל, ההרחקה של ההגנה האנגלית מול אירלנד. הכדור הגיע לאולדריג', שנגח להאוטון שהמשיך בנגיחה פנימה.

★ עצמי. שער שנרשם לחובת המגן, שמשנה באופן מהותי ומטעה את מסלול הכדור. אם הכדור ניתז ישירות מהבעיטה פנימה – נזקף השער לזכות הבועט.

הטבלה "כיצד נכבשו השערים", מראה כיצד התחלקו השערים שכל אחת משמונה משתתפות אליפות אירופה 88', הבקיעו.

המימצא הבולט והמשמעותי ביותר הוא, שלמעט שער אחד, לא הובקעו שערים כתוצאה מטעויות של הגנה או השמטות של שוערים. הדבר מלמד על המיומנות והאחריות הגבוהים של שחקני ההגנה.

ובכל זאת, נבחרות אנגליה ודנמרק, ספגו 7 שערים ב־3 משחקים. כשנטפל בנבחרות אלה, נראה שהסיבה העיקרית היא בכיסוי לקוי והעמדה כושלת של הקו האחורי, ואלה גורמים השייכים לשיטת המשחק יותר מאשר ליכולת האישית. כאשר השיטה מזמינה לחץ מאסיבי, קשה לבוא בטענות לשחקנים.

בריה"מ – שיתוף ומהלכים קבוצתיים

שבעה השערים שכבשה בריה"מ נכבשו בידי ששה שחקנים (בלאנוב יכול היה להיות השביעי, אילמלא החמיץ את הפנדל בגמר). מי אמר שאין רגש סוציאליסטי במשחקה, רגש של שיתוף ושוויון. ההבקעה היא כדרך־כלל תוצאה של מהלך קבוצתי, בו עשויים ליטול חלק שחקנים מכל מערכי הקבוצה. חיל החלוץ הוא בר"כ פרוטאסוב – אך גם חמשת הקשרים הגיעו לעמדות הבקעה והבקיעו.

לרוסים ארבעה שערי בישול, כשבכל מהלך כזה מעורב זוג שחקנים (מוסר ומבקיע) אחר. אגב, רוב שעריהם הובקעו מטווחים קרובים מאד לשער, דבר המעיד על התמצאות וקור רוח ברחבה.

בגביע העולמי במכסיקו, היתה לרוסים נבחרת מבריקה, אך הגנה נאיבית וחדירה (הרביעיה שספגה מול בלגיה). ליקוי זה תוקן. הרוסים תוקפים את תוקפיהם רחוק מהשער. לפני השוער הטוב בעולם ניצבת הגנה אתלטית וקשוחה שלא מבצעת כמעט שגיאות.

הולנד: 7 מ־8 של ואן־באסטן

להבדיל משיתוף הפעולה הרוסי, רשומים 7 מתוך 8 השערים של הולנד על שמו של מרקו ואן־באסטן, שהבקיע חמישה, גרם לפנדל ובישל לחוליט בגמר. נדמה, שמיכלס לא מגביל את שחקניו מבחינה טאקטית ומאפשר להם לתת ביטוי לכשרונם כראות עיניהם וכשמדובר בכשרונות של ואן־באסטן, חוליט, רייקארד, קומן ו־ואננברג, ההימור נראה די בטוח.

ושוב, להבדיל מבריה"מ: גם שם קיים כשרון בשפע, אך הוא כפוף למשמעת הטקטית, שקל יותר לגבשה כיוון ששמונה משחקני ההרכב הראשון שייכים לקבוצה אחת, דינאמו קייב. אצל ההולנדים, היצירתיות קודמת. חוליט וואן־באסטן, שחקני מילאנו, מתנתקים לעתים ממהלכי הקבוצה ומחפשים את ההכרעה, מבלי לחכות לחבריהם ושוב להבדיל מהרוסים, שבכל מהלך התקפי משתפים 5–6 שחקנים.

ההולנדים פתחו את הטורניר בהפסד לרוסים וסיימוהו בניצחון עליהם. הם השתפרו ממשחק למשחק, כך שיכלו לתקן את ההפסד הראשון. לרוסים כבר לא היתה פריווילגיה זו.

ההתלהבות הרבה מהנבחרת האיטלקית, היא פונקציה של הליגה האיכותית, אך המתלהבים נוטים לשכוח שאיכותה של ליגה זו היא פונקציה של זרים המבריקים שמשחקים בה. האיטלקים בליגה שלהם הם השוליות והנבחרת, למעט ויאלי, היא נבחרת של השוליות. הליגה היא של מרדונה, חוליט וקארקה. הנבחרת היא של אנצ'לוטי, ג'יאניני ומאנצ'יני.

הדבר בא לידי ביטוי בשיטה ובתפוקה. האיטלקים מצטופפים בהגנה, מזמינים התקפות ומקווים לנצל את מיומנותם האישית כדי לגנוב גולים במתפרצות. משחקיהם היו מהמשעממים ביותר בטורניר ומבין ארבעת השערים שכבשו, שניים היו לרשת דנמרק לאחר שזו איבדה כבר כל ענין באליפות. החלק החזק של נבחרת זו, ההגנה, קרס במבחן הרציני הראשון שזומן לו – בריה"מ בחצי הגמר. המאמן ויצ'יני צדק, מדובר בנבחרת בשלב של בניה והכנה. היא זקוקה לסקורר טבעי כווירדיס ממילאן.

גרמניה שיחקה תמיד כדורגל שבלוני, ממושמע, נטול ברק ותף מסיכונים. היא הצליחה, כשאת ההוראות המדוקדקות ביצעו שחקנים מהקליבר של בקנבאואר, מילר, ברייטנר, הנס, אוברט ואחרים, למרות שגם אז לא נמצא מקום לסוליסטים מסוגם של גינתר נצר וברנר שוסטר.

כיום, אין לרובוטים הגרמנים הרבה מה להציע, מלבד כוח הרתף של מאתיאוס, כושר הסיום של פלר והמהומות שמחולל קלינסמאן, שחקן שבאופיו הוא חריג במכונה הגרמנית.

שני שערים כבשה גרמניה ממצבים נייחים ושער אחד כתוצאה מטעות. רק שלושה היו מבישולים (פעמיים פלר נגד ספרד) וממבצע (הנגיחה של טון נגד דנמרק). משלושת השערים שספגה, פעמיים היו אלה מסירות שמצאו חלוץ מול שוער (מאנצ'יני וואן־באסטן) ופעם פנדל, שלא היה ולא נברא, אלא בכדי לעשות צדק עם ההולנדים שקופחו אף הם בפנדל בלתי מוצדק.

בין הנבחרות שלא עלו לחצי הגמר, מעניין במיוחד מה קרה לאנגליה, "פיבוריטית" בעיני מאמנים אחרים, שספגה 7 שערים, צברה 0 נקודות וחייבת בדק בית רציני.

על השאר מיותר להרחיב. דנמרק עבר זמנה, אייר היא אנדרדוג שהפתיע בזכות לחימה ומוטיוואציה וספרד היא רנם קלוש יותר של המודל האיטלקי.

הנתון המעניין ביותר בשביעייה האנגלית היא שכל השערים הובקעו מטווחים קרובים, וכדרך־כלל לאחר שניים או יותר מהלכים ברחבה (חמישה מתוך ה־7 היו מבישולים). הדבר מעיד על פשיטת רגל מוחלטת של השיטה, בכל הקשור לכיסוי היריב ולהעמדת ההגנה.

אנגליה משחקת ללא בלם אחורי ומורגש חסרונו של בעל בית שיכוון את חבריו ויחפה עליהם. בקישור אין לוחמים רפנסיבים שיעצרו את היריב רחוק מהשער – וזה הסבר נוסף לחינגות שערכו התוקפים ברחבה האנגלית אליה הגיעו ללא מאמץ כמעט.

ההתקפה האנגלית כשלה (שני שערים בלבד), בגלל שלושה גורמים:

1. עייפות החומר, שבעיקר ניכרה על נציגי ליברפול, בארנס וביררסלי.
2. הסגנון השבלוני נטול התיחכום של הגבהות חוזרות ונישנות.
3. חוסר מזל. ליניקר יכול היה לפתוח בדביעייה נגד אייר ואז הכל היה נראה אחרת.

אגב, נבחרת אנגליה ביקרה ברמת־גן ומי שזוכר, כבר אז נראתה הכתובת על הקיר. ■

	מבצע	בישול	נייח	טעות	עצמי	סה"כ זכות	סה"כ חובה	יחס בממוצע		יחס למשחק
הולנד	3	4	1			8	3	1.6	:	0.6
ברה"מ	3	4				7	4	1.4	:	0.8
גרמניה	1	2	2	1		6	3	1.5	:	0.75
איטליה	2	2				4	3	1.0	:	0.75
ספרד		2	1			3	5	1.0	:	1.6
אירלנד	1	1				2	2	0.6	:	0.6
אנגליה	2					2	7	0.6	:	2.3
דנמרק	2					2	7	0.6	:	2.3
	14	15	4	1		34				

(ייעוץ מקצועי: יהודה שהרבני)

אקורד אחרון מאירופה 88' – בעמוד 14–15

מימין: ואן־באסטן מתגבר על ההגנה האנגלית. החלוץ הטוב ביותר מול ההגנה הגרועה ביותר באליפות אירופה 88'. באמצע: אלסנדרו אלטובלי משתחרר ומבקיע מול דנמרק. מאחר שאלטובלי על הספסל, חסר לאיטליה סקורר טבעי. משמאל: הבלם הטוב ביותר, פרנק רייקרד, מקדים את החלוץ המהיר ביותר, אולג פרוטאסוב. ההגנה ההולנדית ספגה את מספר השערים הקטן ביותר. (צילומי רדיו א.פ.)

נבחרת הכדורגל של הולנד, אלופת אירופה 88'

עומדים, מימין: השוער הנס ואן ברוקלן (בן 32, מאיינדהובן, אלופת הולנד ואירופה), רוד חוליט (26, מילאן, אלופת איטליה), ארווין קומאן (27, מכלן, מחזיקת גביע אירופה למחזיקות גביע), רונלד קומאן (25, מאיינדהובן) פרנק רייקרד (26, סרגוסה, ספרד), מארקו ואן־באסטן (24, מילאן). כורעים: ארנולד מיורן (37, אייאקס), יאן ווטרס (28, אייאקס), אדרי ואן טיכלן (31, אנדרלכט), בארי ואן ארלה (26, איינדהובן), ג'רלד ואננברג (24, איינדהובן).

صورة عن الأصل

אקורד אחרון מאליפות אירופה בכדורגל '88

ישראל רוזנבלט ואבי מלר

מימין ובכיוון השעון: בדיקות אלכוהול לחובבי הכדורגל שבאו למגרשים בגרמניה. השוטרים שלפו מכשירים מיוחדים. החשודים נשפו – וכך נתגלה אם מישהו היה שתוי או רק עשה את עצמו... 40 אלף המתינו בנמל התעופה של אמסטרדם, לאלופי אירופה בשובם עם הגביע. החגיגות החלו עוד במוצ"ש. היו שערכו "הקפצות", על גבי יריעת פלסטיק בצבע כתום...והיתה נערה נועזת שערכה הופעת התפשטות ברחוב כשהשיא שלה היה ה־2-0 על הישבן, לתפארת הולנד והכדורגל...והיו אוהדים בכתום שערכו חגיגה רעשנית בכל מקום... אחרי שחוליט (משמאל) קיבל את הגביע ומסרו לעמיתו לנבחרת ואן־טיחלן, כשקנצלר גרמניה הלמוט קול, ביניהם (צילומי "גאמא" בצבע וא.פ.)

גם רוב העתונאים קלעו בול

מרי אליפות עולם או יבשת, או כל מפעל אחר רב רושם ואומות, עורכת חברת "ארידס" מישאל בין כל העיתונאים הבאים לסקר את האירוע, על יעד התואר היקר שבסופו. למנחש המרוייק של הגמר, המנצחת והתוצאה (במידה שיש יותר מאחד שפגע בול בפינאליסטיות) מוענק מדליון זהב כשווי 1500 מארק – כ־1400 ש"ח.

לפני כל משחק, נערכת בין הכתבים תחרות לתוצאה הספציפית של 90 הדקות, והפרס כאן הוא ציוד ספורט בסך 500 מארק.

ובכן, 193 עיתונאים השתתפו במשאל של "ארידס" על הגמר האירופי. המישאל נחתם 24 שעות אחרי משחק הפתיחה.

התוצאות, שפורסמו רק בסוף השבוע שעבר, ערב הגמר עצמו, הראו יתרון ברור לחבורה הכתומה של רודי חוליט – שאמנם זכתה בסיום. 69 עיתונאים ראו בהולנד את הזוכה המאושרת, 53 הימרו על גרמניה, 27 על איטליה, 19 בחרו בבריה"מ, 13 באנגליה, 11 הלכו על ספרד ואיזה ריינג'ר בודד בחר באייר...

44 אוחזי עט ומיקרופון ניבאו גמר בין גרמניה להולנד, 26 ראו את איטליה והולנד ו־15, ביניהם עברכם הנאמן, צפו עימות מערב־מזרח בין גרמניה לבריה"מ. אלה אוכלים את הכובע שלהם.

בעניין הזה, איש לא פגע "בול". היו רק וואריאציות: אלו שהצביעו על הולנד, שמחו שלפחות השיגו 50 אחוז. אלו שהצביעו על בריה"מ בגמר, 50 אחוז...

אגב, לפני הגמר היו רבים משוכנעים כי את ה"פינאלה" הם ראו במשחק הפתיחה, בין הולנד לגרמניה. אינני בטוח שהחזיקו בדעה זו אחרי הגמר עצמו...

הכבשה הירוקה

מה הקשר בין צבי שריר לגילי לנדאו באליפות אירופה 1988? – פשוט מאוד: הורסט ברומאייר, האוסטרי ששפט לפני יותר משבוע במשחק בין הולנד לאייר בשלב המוקדם בגלזנקירשן, אישר את שערו של ויס קיפט (לנדאו...) בדקה ה־83, למרות שמרקו ואן־באסטן ניצב מטר או שניים לפני קיפט, בעמדת נבדל.

"זה היה אופסייד פאסיבי", אמר ברומאייר (שריר...)

ועכשיו כדאי לעצור לרגע קט ולחשוב מה היה קורה אילו הנבדל הזה היה רווקא מאד אקטיבי. זה מה שהיה קורה: הולנד לא היתה מנצחת את אייר 1–0, לא היתה מעפילה לחצי הגמר. בהמבורג היו נפגשות גרמניה ואייר, ובמינכן, בגמר, היו מתעמתות...הספקולציה שלכם טובה כשלי.

ברם, הגדולה של הספורט הוא שכל "ה"אימים" ו"האבלים" נשארים על הנייר או במוחם וליבם של הנוטלים חלק במשחק ובפסטיבל הגדול סביבו. מה שנשאר הוא מה שהיה, ולא מה שיכול היה להיות אילו הכדור נבעט 20 סנטימטר שמאלה, רבע מטר נמוך יותר וכיוצ"ב.

אז מה היה לנו? אלופה חדשה ליבשת, משחקים מרגשים יותר ופחות (לאחרונים יתרון מסויים), מרקו ואן־באסטן, ו...אסור לשכוח, היתה לנו אייר, הכבשה הירוקה, שהכניסה משב רוח רענן בטורניר, ואשר השורות הבאות מוקדשות למיבצע שלה, 7 דקות מן הסנסציה הגדולה ביותר בתולדות אליפויות היבשת.

איך הם הגיעו כה קרוב לשערי ההיסטוריה? האוהדים האירים הצבעוניים ישמחו לגרב את המידע הבא: הכלב קבור, לטענתם, אצל לא אחר מאשר סוני גאלווין, הקיצוני (11) של שפילד וונסדיי וטוטנהאם לשעבר. גאלווין הוא אחד הכדורגלנים האינטליגנטים בבריטניה, ומהו תחום התמחותו באוניברסיטה? לימודי בריה"מ, שנה שניה, וכמה יצאה אייר עם בריה"מ, רק 1–1 בהאנובר.

גאלווין היה ממצטייני המשחק ההוא, ואוהדיו פשוט גורסים כי "אילו האליפות היתה נערכת בשנה הבאה וגאלווין כבר היה אחרי סיום התואר, הוא היה יודע גם איך להוציא מהסובייטים את הנקודה השניה. בינתיים הספיקה השכלתו רק לתיקו...צחוק בצד. את ההסברים העדכניים ביותר על אייר והישגה ניתן לקבל מפי הסוס, המנהל ג'קי צ'רלטון, האיש שאירלנד כה חפצה ביקרו עד כי ראש הממשלה צ'רלס הוהי בא לקבלו בנמל התעופה של דבלין, ביחד עם רבע מיליון אורחים, עם שוב הירוקים הביתה בשבוע שעבר.

צ'רלטון משוכנע כי אפשר למתוח קו ישר בין ההצלחה האירית לכשלון האחותה בכירה, אנגליה. "במרוצת השנים יותר מדי אנשים ניסו לשכנע את האנגלים לשחק כמו בראזיל ואיטליה. אבל המשחק שלנו איננו בנוי לזאת. כאן באי הבריטי המשחק הוא מהיר ופיזי. ואתה חייב להשיג איפוא את המקסימום מן האיכויות שיש לך, ולא לחפש אחרות".

ארבעת המבינים שלנו משחקים הגנה אגרסיבית, וכשאין להם מה לעשות עם הכדור, הם שולחים אותו מהר למעלה, למישהו הידוע טוב מהם איך להשתמש בו. טוטאל פוטבול? בשבילי טוטאל פוטבול זה, כאשר החלוץ המרכזי מוסר למגן הימני, שמחזיר לבלם, שמעביר לחלוץ המרכזי, ששם את הכדור ברשת. כל וואריאציה של המהלך הזה היא פשוט סיכון מיותר".

אחד האספקטים המפליאים כאשר עורכים השוואה בין אייר ואנגליה של "יורו 88", הוא הצורה בה כשלו בובי רובסון וחניכיו במציאת פתרון לשיטת הליברו של היריב. לעומת ההצלחה האירית – כמעט באותו יחס – לתת תשובה לדילמה בלי לשנות את סגנון המשחק הרגיל. צ'רלטון מספר, כי לפני גביע העולם '86, הוא כבר נדרש לבעיה לאחר שהאנגלי סוני וייטרס, שאימן את נבחרת קנדה, ביקש ממנו עצה בנושא. "אמרתי לו, כי הדרך הטובה ביותר לחבל בשיטת המטאטא של היריב, היא למסור את הכדור לכיוון המגן באגף, הרחק מן הבלם האחורי. זה כופה על הליברו להסתובב, והוא לא אוהב את זה. מגינים בריטיים הרבה יותר מורגלים בסיבוב ופניה לאחור, ואינם חוששים להחזיר כדור לשוער, או אפילו לבעטו לחוץ. כדורגלנים זרים מנסים להמנע מפעולות אלו, ולכן, לעתים קרובות, נקלעים לצרות. מה שסיפרתי לסוני עבד כה טוב, עד כי הפטנט סייע לקנדה להעפיל למכסיקו".

בצוותא עם הרבה עבודה קשה, אמונה וטריקים אחרים, עשה הפטנט של צ'רלטון הרבה יתר מכך: הוא הביא את אייר עד למטחווי קשת מן הארץ המובטחת.

הארץ המובטחת? "אם לא היינו מאבדים את ליאם בריידי (הושעה ונפצע) ואת מרק לורנסון (נפצע ופרש), היינו יכולים לזכות באליפות הזו", אמר צ'רלטון.

לפני שבועיים היתה הצהרה זו מתקבלת בגיחוך, מקסימום חיוך, כחוצפה אירית. היום יתווכחו מעטים עם ה"אם" הזה. תשאלו את אלופת אירופה...

סוד המהירות הטבעית

שניים מבכירי אנשי המקצוע בישראל, המאמן הלאומי יצחק שניאור ומאמן הנבחרת לשעבר, וכיום נשיא ארגון המאמנים, עמנואל שפר, תמימי דעים, שאליפות אירופה '88 היתה הצגת כדורגל ברמה הגבוהה ביותר – ולא רק במשחק הגמר, אלא למעשה כבר מראשית דרכה.

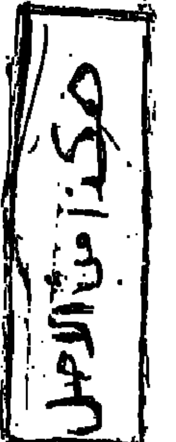
לדעתו של שפר, אחד הלקחים העיקריים מן האליפות הוא, שאם בגיל צעיר מתברר כי לשחקן אין מהירות טבעית גדולה – מוטב לשחררו, "כי רחוק הוא לא יגיע".

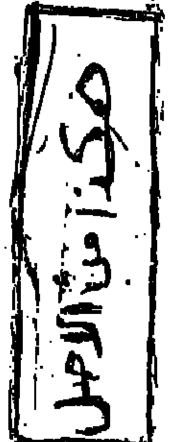
שפר התרשם, כי קצב המשחק כיום כופה על הכדורגלנים לפתח תנועה כה מהירה; עד שאפילו לשחקן בעל טכניקה אישית מעולה, אך כזה שהוא איטי "אין מה היום לחפש במגרש".

יצחק שניאור, מלא התפעלות מהקשר הסובייטי אלכסיי מיכאילצ'נקו (מספר 15, המנוע של נבחרת בריה"מ). ומן הביצוע של שמירת הלחץ הסובייטית, כפי שהדבר בא לידי ביטוי במיוחד במשחק מול איטליה. "לקח לי הרבה זמן בהפועל ת"א, כדי להכניס לשחקנים את השיטה הזו".

שפר ושניאור, כל אחד עם נסיונו העשיר, יודעים מן הסתם, כי ביצועים קפדניים של הוראות טקטיות, כמו אלו שראו באליפות אירופה, לאו דווקא אצל בריה"מ, יתקשו מאד להשיג ברמת המשמעת הנמוכה בישראל, על מקצועניה העצלים והמפונקים.

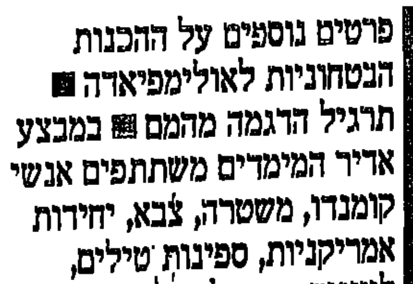
""עקבתי במיוחד, אומר שניאור, בבחינת המסקנות המקצועיות שהסיק ריינוס מיכלס, מהעובדה שנבחרתו לא הצליחה לפצח את הרוסים במשחק הראשון ביניהם – וכיצד שינה כיוון בגמר, כדי להכריע את ה'ארומים' מקייב ומוסקווה. העובדה שהסיק מסקנות נכונות ובמשחק ההולנדי חל שינוי, ראינו היטב בגמר...".

דגלי 161 האומות שישתתפו באולימפיאדה, כבר מתנופפים בסיאול. הם הונפו בטקס חגיגי כאשר הספירה לאחור הגיעה ל־100 יום. המארגנים אומרים כי סיימו למעשה את כל ההכנות שנמשכו שבע שנים. הם גאים מאד במעשיהם. הקוריאנים עצמם אומרים כי ייעשה הכל שהמשחקים יעברו בשלום ובהצלחה. 3.1 מיליארד דולר הושקעו בהכנות. (צילום "גאמא" מיוחד ל"שבועספורט")

כמו נינג'ות

אלכס דורון

פרטים נוספים על ההכנות הבטחוניות לאולימפיאדה ■ תרגיל הדגמה מהמם ■ במבצע אדיר המימדים משתתפים אנשי קומנדו, משטרה, צבא, יחידות אמריקניות, ספינות טילים, לויינים – מה לא

● כל המיתקנים האולימפיים יוקפו בטבעת הדוקה של כוחות משטרה וצבא.

● כפר המגורים של הספורטאים, יוקף בגדרות, במגדלי שמירה ותצפית, עם מצלמות וחיישנים אלקטרוניים לגילוי מוקדם של חפצים חשודים, בעיקר מטעני נפץ.

● כל מה שהספורטאים יזדקקו להם – ממזון ועד דואר נכנס – ייבדק בקפדנות.

אלו מקצת־שבקצת האמצעים הבלתי רגילים שיינקטו באולימפיאדת סיאול – לדברי מקורות בוועדה המארגנת.

טובי ספורטאי תבל יתחרו בסיאול מאחורי מסך אדיר מימדים של אמצעי בטחון, כמותם עוד לא הופעלו מעולם. נשיא דרום קוריאה, רו טהיון, הכריז בשבוע שעבר על כך שכל המערכות הממשלתיות בארצו הועמדו כבר במצב של כוננות־חירום עליונה וכי מבצע האבטחה של המשחקים, נמצא בעדיפות עליונה מבחינה לאומית. ככל שקרב מועד תחילת האולימפיאדה, גובר המתח בנושא הזה בסיאול, מחשש לפעולת התאבדות של מחבלים מצפון קוריאה או מצד קבוצות שמאלניות קיצוניות, שיפעלו בשמה.

מארגני האולימפיאדה סיפקו עד כה נתונים לא מעטים על הכנותיהם בתחום הבטחון, אף כי ברור שבידיהם גם כמה סודות מקצועיים מתוחכמים ביותר.

בין היתר, נמסר שכוח קומנדו יוצנח (במידת הצורך) לתוך האיצטדיונים, כלי רכב משוריינים יאבטחו את מסלול מירוץ המרתון ושלוש טבעות של ספינות מלחמה, יאבטחו את אירועי השייט בנמל הדרומי, פוסאן.

כוח הקומנדו המובחר ביותר של דרום קוריאה, אנשי יחידת 868 של המשטרה, ימלא את התפקיד המרכזי בפעילות זו. בסידרה של תירגולי ראווה שערכו, הם הוכיחו מיומנות מדהימה. "זה נראה כמו בסרט", סיפר אחד הנוכחים.

בתרגיל הדגמה לתקשורת שנערך בשבוע שעבר בסיאול נראו כמה גברים, בחליפות שחורות וכשמסיכות שחורות על פניהם (למניעת זיהוי), מחליקים במהירות מסחררת על חבלים שהשתלשלו מגגות בניין, כשפניהם כלפי מטה. במהירות הבזק, תוך שימוש בידיים וברגליים, הם פרצו לתוך חדר שבו אחזו טירוריסטים בבני ערובה. מטעני נפץ, פצצות עשן וגז התפוצצו מסביב, שעה שרעולי הפנים השתלטו על המחבלים. הכל נעשה תוך שימוש בתת מקלעים ואקדחים. הפעולה ארכה שניות בודדות ורעולי הפנים השתלטו סופית על המבנה ונטלו עמם את המחבלים... רעולי הפנים, אין צורך לומר, היו אנשי יחידת הקומנדו המיוחדת. אחד מאנשיה הדגים, בשיאו של התרגיל, כיצד הוא מנפץ על ראשו בקבוק בירה, תוך כדי לחימה במחבל לא חמוש.

בחלק אחר של התרגיל להדגמה, נראו חברי יחידת הקומנדו כשהם יושבים בחדרים חשוכים וממלאים בעצמם תפקיד של בני ערובה בידי מחבלים. אותה שעה פורץ כוח אחר של היחידה לחדרים החשוכים, יורה בכל כלי הנשק בתחמושת חיה – אבל אנשיו מתורגלים להפליא שלא לפגוע גם בפריצה זו, בבני הערובה...

"אנשים אלו יופקדו על שמירת הבטחון באולימפיאדה", הכריז מנהל התרגיל. הוא היה מרוצה מאד מהביצוע.

בנוסף ליחידת העלית המיוחדת הזו, הועמדו במצב הכן כל יחידות הצבא של קוריאה, 650 אלף איש ועוד 120 אלף אנשי כוחות המשטרה ויחידות של הביון. הם יפעלו בשיתוף פעולה עם יחידות של הצבא האמריקני החונות בקוריאה. 42 אלף חיילים אמריקנים נמצאים במדינה זו ולתקופת האולימפיאדה גוייסו נוספים, כאשר יגיעו כמה ספינות מלחמה – נושאת מטוסים, ספינות טילים מהירות, שייטות, משחתות וספינות ביון. לוייני ריגול של ארה"ב יסייעו למבצע הבטחון האדיר הזה. במצב של כוננות חירום הועמדו גם יחידות אמריקניות ביפאן ובפיליפינים. הם צויידו בציוד חדשני ומיוחד.

"צפון קוריאה היא אומה שיש לפקוח עליה עין", הכריז שר החוץ של ארה"ב ג'ורג' שולץ במסיבת עתונאים לפני כמה ימים... הוא התייחס לידיעות על הצבת טילי סאם־5 נגד מטוסים מצד הצפון, ממש על גבולה עם הדרום וכן לידיעה על תנועות ערות מאד של צבא צפוני, לקירבת הגבול. סיאול סמוכה לגבול עם צפון קוריאה.

אבל לא רק הצפוניים יהיו תחת פיקוח, גם אנשי "הצבא האדום" היפאני, ארגון טירור אלים ביותר שחבריו התאמנו בצפון קוריאה. הם היו עד כה בתרדמה עמוקה, מבחינת הפעילות, אבל יש אצלם סימנים של התעוררות, שחייבו היערכות מיוחדת. ■

אמיר כדורי. השגים בארה"ב (צילם: צביקה ישראלי)

הנס של אמיר

מתעמל ישראלי, שאשתקד ריסק קרסול בהכנה לאליפות העולם, מצליח כיום בארה"ב ■ אבל כאן לא נותנים לו להוכיח עצמו כראוי להופיע בסיאול

לפני שנה, באחד ממחנות ההכנה של נבחרת ישראל בהתעמלות לאליפות העולם ברוטרדם, נפצע קשה אמיר כדורי 22, סגן אלוף ישראל ב־85' וחבר מכבי ת"א. קרסולו הימני התרסק. בניתוח, חוברו השברים בשלושה ברגים והרגל גובסה. הרופאים לא נתנו תקווה, גם לא ידעו מתי יוסר הגבס.

אמיר נתקף ייאוש, כיוון שבמחצית אוגוסט אמור היה לצאת למיכללת פולרטון בליפורניה, ללימודי מחשב והרבה התעמלות. הוא מיהר להודיע למאמנו האמריקני, דיק וולף, כי נפצע קשה וכי נוטרל מפעילות. "דיק השיב מיד: 'בוא אלי, אפילו על כסא גלגלים'".

אמיר תפס את הכפפה שנזרקה לעברו ועם רגל מגובסת יצא לארה"ב. בתוך שלושה שבועות, בהן עבר סידרת בדיקות, הוסר הגבס. פסיכולוג ממחלקת ההתעמלות במיכללה הוצמד אליו, והחל לעבור עמו כדי להסיר פחדים. "הוא ממש לימד אותי ללכת, לעלות במדרגות. כשמעדתי במדרגות, בלילה, הגיע אלי מיד".

ב־85' זכה כדורי בתואר האליפות בתרגיל קפיצות אך לא המשיך לתחר, כיוון שנכנס להסגר. רצה לעבור מהפועל חולון למכבי ת"א, יחד עם מאמנו המסור נחום פיינשטיין.

בינואר השנה, כחמישה חודשים לאחר הפציעה הקשה, חזר לתחר: "בשתי התחרויות הראשונות, לא עמדתי על הרגליים. עוד לפני שהתחלתי בתרגיל כשלהו, הרגשתי שאני צולע".

אך הזמן עשה את שלו ואמיר השאפתן – הישראלי היחיד המתחרה בליגת ה־N.C.A.A, חזר לעצמו. יום יום הוא מתאמן ארבע וחצי שעות ובכל סוף שבוע יש לו תחרות. כך חזר לכושר הטוב – טוב יותר מאי פעם.

כיום הוא מדורג, לדבריו, רביעי בארה"ב (!) בתרגילים על מתח עם ציון ממוצע של 9.91 נקודות, משבע התחרויות הטובות ביותר שלו. בתחרות הגמר, השיג פעמיים 9.80 נקודות. בתחרות היוקרתית "פאסיפיק 10" (עם 10 המיכללות הטובות ביותר) דורג ששי בקרב רב עם 57.05 נקודות (ממוצע של 9.50).

אמיר כדורי זוכה לאהדה רבה בארה"ב. לא מכבר השתתף בתחרות הצדעה למדינת קליפורניה, בעיר סאקרמנטו. השתתפו 14 מתעמלים, עם 7000 צופים. נטל שלוש מדליות זהב: בתרגילים על סוס (9.65 נקודות), טבעות (9.75) וקפיצות (9.55). בתרגילי קרקע הסתפק במדלית כסף.

בימים אלו הוא בחופשת קייץ בארץ, מתאמן קשה עם מאמנו, פיינשטיין. נוכח הישגיו מעונין לייצג את ישראל בסיאול. כשפנה לברר, נאמר לו לדבריו, שרשימת המועמדים נסגרה כבר לפני שנה.

"אז שיתנו לי את הזכות להתמודד עם מישהו. מי שטוב יותר – שיופיע בסיאול", אומר כדורי. מנכ"ל ההתאחדות לספורט, שמואל ללקין, הסביר לו לדבריו, שמאחר שלא השתתף באליפות העולם – ולא חשובה מהי הסיבה – אינו יכול להופיע באולימפיאדה...

ספורטאי חודש יוני: מארקו ואן־באסטן (אלא מי?)

מארקו ואן־באסטן, 23, כוכב הולנד ומילאן, בעיני אמן האיורים האיטלקי פרנקו ברונה מה"גזטה דלו ספורט" של מילאנו"

ספורטאי..

ספורטאי החודש (יוני) בעולם, על־פי בחירת "מעריב ספורט", הוא הכדורגלן ההולנדי מארקו ואן־באסטן, שהוליך את נבחרתו לזכיה המרשימה באליפות אירופה והוכתר "מלך השערים" בטורניר.

אירועים חשובים נוספים במהלך חודש יוני בספורט העולמי:

★ כדורסל: קבוצת לוס־אנג'לס לייקרס שמרה על תוארה כאלופת הנ.ב.א. והיתה בכך לקבוצה הראשונה שעשתה זאת מאז 1969. הלייקרס גברו על דטרויט פיסטונס 4–3, בסידרת גמר מרתקת. נבחרות הנשים של בריה"מ, יוגוסלאוויה, סין, בולגריה, צ'כוסלובקיה ואוסטרליה, עלו לטורניר האולימפי בסיאול.

★ טניס: בטורניר "רולאן גארוס" זכו השוודי מאטס וילאנדר (גבר בגמר על הצרפתי אנרי לאקונט) והמערב גרמנית שטפי גראף (הדבירה את הסובייטית נאטאליה זוורבה).

★ אתלטיקה: שיאי עולם לסובייטים סרגיי בובקה (6.05 בקפיצה במוט) וגאלינה צ'יסטיאקובה (7.52 בקפיצה לרוחק). גביעי אירופה למועדונים – לראסינג פאריס (גברים) ובאייר לברקוזן (נשים).

★ שחיה: הקנדית אליסון היגסון, הציבה שיא עולם ב־200 מטר חזה – 2:27.27 דקות.

★ מכוניות: במירוצי פורמולה 1 ניצח הצרפתי אלן פרוסט במכסיקו־סיטי והברזילי איירטון סנה, במונטריאול ודטרויט. ריק מירס ניצח כשלישית ב־500 מייל של אינדיאנפוליס, והאיטלקים ביאסיון וסיביירו, ב"ראלי אקרופוליס". מכונית יגואר (עם ההולנדי לאמרס והבריטים ואלאס ודאמפריס), ראשונה ומפתיעה ב"24 השעות של לה־מאן".

★ אופניים: אנדרו המפסטן היה לאמריקני הראשון שניצח ב"ג'ירו ד'איטליה".

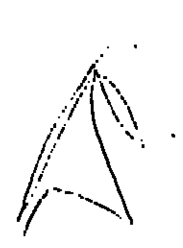
★ גולף: האמריקני קרטיס סטריינג', זכה באליפות ארה"ב הפתוחה, לאחר "פליי־אוף" מול ניק פאלדו.

★ איגרוף: תומאס הרנס המהולל, איבד באופן סנסציוני את כתרו העולמי במשקל בינוני, לאיראן בארקלי.

★ משקולות: שיאי עולם לסובייטי ישראיל מיליטוסיאן (עד 67.5 ק"ג, הנפה – 158.5) ולסינים הא זז־קיאן (עד 52 בהנפה – 119.5, וברו־סגנון – 267.5) והא יין־קיאן (עד 56 בהנפה – 134). בולגריה נטלה את התארים הקבוצתיים באליפות העולם לנוער ובאליפות אירופה לנשים.

★ קליעה: שיאי עולם לפיני סאיינבירטה (699.1 נקודות ברובה אויר 10 מטר) ולסיני ז'י־גאן (694 במטרה נעה).

דוד אייגר

תחזיטוטו

שישו שכטמן

תחזית למחזור 44 בטוטו

1. שמשון ת״א – שטורם גרין. שני המשחקים הראשונים בטופס הם משחקי הקבוצות הישראליות באינטרטוטו. שמשון פוגשת את הקבוצה האוסטרית המצויה עדיין בתוך משחקי הליגה שלה. שמשון לקחה את גביע הטוטו ברצינות ותיקח גם את גביע האינטרטוטו ברצינות. 1, x.

2. בית״ר ים – איקאסט. בית״ר מארחת קבוצה מדנמרק. למרות שהדנים לא הרשימו באליפות אירופה, אסור לשכוח שנציגתם בשנתיים האחרונות, לינגבי, זכתה בגביע האינטרטוטו. בית״ר לא נראתה טוב השנה אבל מסוגלת להפתיע. משולש.

3. דנדונג – נוקס־סיטי. משחק מהליגה הראשונה של ויקטוריה. דנדנונג היא קבוצה עירונית שנוצרה מאיחוד דנדנונג סיטי ודנדנונג צפון. לנוקס־סיטי שני נצחונות רצופים. הביתיים, למרות מיקום בתחתית הטבלה, הפסידו משחק בודד בחודש האחרון. 1 x.

4. מורולבארק – פרנקסטון. שתי קבוצות חדשות בליגה: מורולבארק עלתה מהליגה השנייה, פרנקסטון ירדה מהלאומית. שתיהן בצמרת ושום תוצאה לא תפתיע.

5. סנבורי – אלביון. בשנה שעברה ניצחו הביתיים 1–0, אבל השנה הם בדרך לליגה השנייה. אנחנו מציעים 2 סולו. כל דבר אחר יהיה הפתעה עצומה.

6. ווסט־גייט – נונאוודינג. עימות בין שתי קבוצות הממוקמות במרכז הטבלה. נונאוודינג בקו ירידה, המארחים (5 נקודות בחודש האחרון) בקו עליה. נצחון למארחים.

7. נורת׳־פרת – אתונה. לליגה הקטנה של מערב אוסטרליה, בת 8 קבוצות, הם קוראים "סופר־ליגה". למרות שהאורחים ראשונים בטבלה, יש לזכור שהמארחים זכו ב־9 מ־12 הנקודות האפשריות בחודש האחרון. משולש.

8. סורנטו – ספירווד. בששה המחזורים האחרונים צברו האורחים 2 נקודות (פעמיים תיקו) והמארחים 11 (במערב אוסטרליה ניתנות 3 נקודות לנצחון). גם כאן סמנו 1 "סולו" וראו הערה למשחק 5.

9. סטרלינג – קינגסוויי. שתי הקבוצות הפסידו בשבת שעברה. בשלוש השנים ניצחו המארחים בתוצאה זהה: 1–0. השנה הם עדיין ללא תיקו. כנראה יהיה השבת, ונסמן עוד x "סולו".

10. קמבלטאון – סאליסבורי. חמשה המשחקים האחרונים בטופס הם מדרום אוסטרליה. בשנה שעברה 0:0 והשנה, מאחר שכבר סימנו די x, אחת מהשתיים תנצח: 1, 2.

11. קמברלאנד – מודבורי. למרות הבדלי המיקום, רק שתי נקודות מפרידות ביניהן. האורחים, שעלו השנה מהליגה השניה, נלחמים שלא לרדת. מומלץ 1, אבל שום תוצאה לא תפתיע.

12. ליון־גריינג׳ – אדלאייד. משחק קשה לניחוש: שתי הקבוצות קרובות בטבלה וצברו 5 נקודות בחודשים האחרונים (7 מחזורים). פחות ממשולש לא מספיק.

13. פרה־הילס – הלאס. (1–0 להלאס אשתקד). למרות הבדלי המיקום, נציע משולש: המארחים לא הפסידו משחק בחודש האחרון וספגו פחות משער למשחק. גם השבת הם מסוגלים להפתיע.

14. פולניה – בירקאלה. המארחים, עם משחק חסר, הפסידו בשבת שעברה הפסד ראשון אחרי 7 מחזורים. קשה להאמין שיפסידו הפסד שני ברציפות, ועוד במגרש. (0–0 אשתקד). 1, x.

דרום אוסטרליה
(לאחר 15 מחזורים)

1.	קרואטיה	8–26	23
2.	הלאס	20–30	19
3.	בירקאלה	13–15	19
4.	סאליסבורי	14–17	16
5.	פולניה*	19–26	15
6.	קמבלטאון	21–17	15
7.	קמברלנד	21–20	13
8.	אדלאייד	22–18	13
9.	פרה־הילס	18–14	12
10.	ליון־גריינג׳	29–23	12
11.	מודבורי	19–14	11
12.	וודביל	28–12	10

* משחק חסר

מערב אוסטרליה
(לאחר 11 מחזורים)

1.	אתונה	18–38	22
2.	סורנטו	18–16	20
3.	בייזווטר	24–20	18
4.	פרת איטליה	21–20	16
5.	סטירלינג	31–19	15
6.	קינגסוויי	16–18	13
7.	נורת׳ פרת	25–20	12
8.	ספירווד	22–14	9

ויקטוריה (ליגה ראשונה)
(אחרי 13 משחקים)

1.	אלטונה גייט	4–30	23
2.	פרנקסטון	15–25	19
3.	אלביון	11–15	17
4.	מורולברק	18–26	15
5.	וורובי	11–14	14
6.	ווסט גייט	15–16	14
7.	נונאוודינג	19–17	13
8.	ברודמדוס	16–16	12
9.	נוקס־סיטי	19–15	12
10.	מורדיאלוק	22–15	12
11.	ריצ׳מונד	27–16	11
12.	אסנדון סיטי	19–13	10
13.	דנדנונג	13– 6	8
14.	סנבורי	24– 8	4

הצעות השבוע

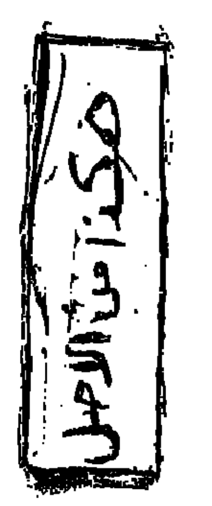
שיטות מלאות

משחק	סולידי	הפתעות	הגיוני	לעשירים
1	1	2	2, 1	x, 1
2	1	1	1	2, x, 1
3	2, 1	2	x, 1	x
4	1	2, 1	2, 1	1
5	2	2	2, x	2, 1
6	2, 1	x, 1	x	x
7	x	x, 1	1	1
8	x	2	x, 1	2, x, 1
9	1	x, 1	x, 1	1
10	2, 1	1	1	2
11	2	2, x	1	2, x, 1
12	x, 1	x	2, 1	x, 1
13	1	2, 1	2, x	2
14	1	2	1	x, 1
שלשות	/	/	/	3
כפולים	4	6	8	4
טורים	16	64	256	432

שיטה מצומצמת

משחק	סימון	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1
2	2, x, 1	2	x	1	2	x	1	2	x	1
3	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1
4	2, x, 1	x	1	2	1	2	x	2	x	1
5	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
6	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
7	2, x, 1	1	2	x	x	1	2	x	x	1
8	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
9	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
10	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1
11	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
12	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1	2, x, 1
13	2, x, 1	2	2	2	x	x	x	1	1	1
14	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1

שלשות 5
כפולים 4
טורים מלא 3888
טורים בשיטה המצומצמת 432

כתב וצילם: עמיר חדד

הרחק מהזרקורים, על פי אופיו, זכה עמית לנג, עדיין לא בן 18 וכבר חייל, באליפות הפתוחה של בלגיה לנוער בג'ודו. אחר היה עושה מזה רעש. עמית לא נוטה חיבה יתרה לעתונות. רעש מצלמות מוציא אותו משלוותו. הוא מדבר רק על המיזרן.

בחור צנוע, אומרים עליו כולם. והוא, כאילו לחזק את הקביעה ממהר להבהיר: "אני מסכים להתראיין רק כדי שיכתבו עוד כמה מילים על הג'ודו. זה ענף אולימפי, שלא זוכה בדרך כלל לחשיפה".

עמית לנג, אלוף הנוער בג'ודו, רכש עתה את כתר האליפות הפתוחה של בלגיה ■ בשקט־בשקט, הרחק מהתקשורת, הוא מתאמן ומצליח ■ "אנחנו הג'ודו הישראלי", מכריז עמית ומתכוון לנוער ■ המטרה: "מדלייה אולימפית ב־92' ■ אולי

עמית לנג. נכנס לגוב האריות והצליח בו

אלוף בינלאומי

זמן קצר לפני שיצא לתחרות בבלגיה קטף לנג את אליפות ישראל עד גיל 21 במשקל עד 60 ק"ג. להזכירכם, הוא צעיר בשלוש וחצי שנים מהגיל המכסימלי ומשקלו רק 55 ק"ג.

"זה רק מוכיח את מה שאני טוען, לנוער יש פוטנציאל גדול יותר מזה של הגדולים. צריכים להשקיע בנו, אנחנו העתיד".

לקפוץ למים עמוקים

למעשה, יכול היה עמית לנג לגשת לתחרות לנוער עד גיל 18 ולקטוף בקלות יחסית את הבכורה, לחסוך מעצמו כאב ואכזבה אפשריים, בין בוגרים ממנו. אבל הוא, ג'ודוקא אמיתי, אוהב לקפוץ למים עמוקים והחליט ללכת עד הסוף – לגוב אריות.

"לתחרות זו התייצבתי עייף. הייתי בטוח שהיא לא בשבילי – לא המשקל והגיל שלי ואין לי מה לתפש שם בכלל. דווקא כשהגעתי לגמר, התחלתי להאמין בעצמי. הבנתי, שאם כבר הגעתי לכאן – יש לי סיכוי". בגמר תיחר עם ג'ודאי מפ"ת, שפתח את הקרב חזק. "היה לו יותר כוח משלי. אני פתחתי בהגנתית. לא רציתי לתקוף ולטעות. לקראת סוף הקרב, מצאתי אותו בעמדה מתאימה לאיפון – נוק אאוט – וזה הסתיים. הוא מצא עצמו שרוע על המזרן".

כשהיה בן 9, נתוודע לג'ודו ומאז, כמעט תשע שנים, זה כמעט הכל בשבילו. שלוש שנים ברציפות (86–88') היה אלוף הנוער – משימה לא קלה, במיוחד בגילים אלו, שבהם הספורטאים הצעירים סובלים מעליות וירידות בכושרם, בריכוז וביכולת. לנג שמר על אלו והצליח.

"ג'ודו זה דרך חיים", הוא אומר, "לא רק ספורט. מעניק לי כלים להתמודדות במישורים אחרים, שונים לגמרי. לימודים למשל: אם אני מחליט שעכשיו אני מתיישב כדי להתכונן למבחן, לדוגמא בהיסטוריה, אני עושה זאת. הג'ודו העניק לי את כוח הרצון החזק."

"גיל תשע זה הגיל האידאלי להתחיל בג'ודו", הוא טוען. "מי שמתחיל מוקדם יותר – נושר, נשבר. צריך בגרות נפשית מסויימת בשביל ג'ודו. אתה רואה אז את כל חבריך משחקים כדורסל, כדורגל או טניס ואתה מתאמן שעות על תרגיל מסויים. זה קשה, דורש כוח נפשי".

דרך חיים

המאמן הראשון שלו היה מוני איזיק. "מאמן מעולה, יודע להעניק לתלמידיו את היסודות הנכונים", הוא מעיד. כיום מאמנים אותו דני וגבי לאופולד, שני מאמנים צעירים, חדורי אמונה ואמביציה. "בזכותם הגענו, הנוער, להישגים יפים".

בישראל, הג'ודו אינו זוכה לחשיפה תקשורתית. נחבא אל הכלים. לנג גורס שהתקשורת אשמה במצב הזה. "בגרמניה, למשל, כשהיתה אליפות הג'ודו הפתוחה, הראו בטלויזיה מדי ערב, שעה וחצי, מה שמתרחש בתחרות. אצלנו יש כשרונות לא פחות מבטיחים מאשר בגרמניה".

"אם רק יתנו לנו תנאים טובים, אם ישקיעו בנו נכון – נצליח", מבטיח עמית. "במי ישקיעו אם לא בנו? בבוגרים? הם כבר בסוף הקריירה ובהם לא השקיעו די. השקעה נוספת בהם כבר לא תעזור. אנחנו הג'ודו הישראלי".

– באיזה אופן להשקיע?

– "אתן לך דוגמא: השנה, שהיא הכי טובה שהיתה לי אי פעם מבחינת מספר התחרויות, נקבע שאתחר ב־4 תחרויות לאומיות ובתחרות בין־לאומית (זו שבבלגיה). צעיר אירופי, מקביל לי בגיל ובנסיון, מתחר בשנה בשתי תחרויות לאומיות ובעוד עשר בין לאומיות. הממוצע שלה: תחרות לחודש. זה משנה את כל התמונה. כל תחרות, בעיקר בינן לאומית, מוסיפה נסיון עצום. אם רוצים ג'ודו הישגי – ויש לנו סיכוי טוב להביא הישגים – צריכים לשלוח אותנו, את הנוער, לכמה שיותר מחנות אימונים באירופה ולכמה שיותר תחרויות ג'ודו בין לאומיות, שכיום אינן נופלות ברמתן מהתחרויות ומחנות האימונים ביפאן. גם נבחרות יפאניות, שמכבדות עצמן, מגיעות כיום לאימונים באירופה".

השנה הכי טובה

"בתחילת השנה הייתי באליפות שווייץ הפתוחה. השתתפו 11 מדינות. אני וישראלי נוסף השגנו את שני המקומות הראשונים. התמורה בגמר. יעל ארד, בת גילי, השיגה מקום שני באליפות גרמניה הפתוחה, הישג מכובד מאוד. היא עשתה שם על חשבונה. בארץ לא הסכימו לממן את שהותה".

עמית חושב עכשיו וברצינות על אולימפיאדת ברצלונה 92': "לא רק להגיע לשם – גם להצליח", הוא אומר מבלי להניד עפעף.

מי יודע? אולי דווקא מהג'ודו תצמח לנו פעם מדליה אולימפית. ■

לילדים
ח' בתמוז תשמ"ח | גליון 341 | 10 במרץ 1988
23 ביוני 1988 | עורכת: בת דורה בר | גראפיקה: יוסי קומר

תמונה מתוך הסרט "ספר הג'ונגל"

ספר הג'ונגל, יצירתו של וולט דיסני היה האחרון בסרטים שהופקו באולפני דיסני ונחשב לטוב מכולם. ובצדק. זהו סרט מצוייר קסום.

ספר הג'ונגל מבוסס על סיפורי מוגלי של הסופר־משורר האנגלי קיפלינג. מוגלי התינוק נמצא נטוש ביער ואומץ על־ידי משפחת זאבים ברוכת ילדים. לאחר עשר שנות ילדות בגן העדן של הטבע, מחליט הפנתר באגירה, להשיבו למשפחת האדם, וכך יוכל לעזוב לנצח את הג'ונגלים האכזריים, ולהיות כאדם.

במשך כל הסרט נאבק באגירה במוגלי הסרבן, המתעקש להישאר בטבע. במהלך הסרט ניצל מוגלי מסכנות שאין הוא מודע להן עד שהוא פוגש בנערה, ומציע לה מה שהג'ונגל לא יכול לתת לו.

הסיפור הנאיבי והנפלא הזה הפך לסרט הסרטים לילדים.

ההורים שלנו זוכרים טוב טוב את ספר הג'ונגל.

לקראת חופשת הקיץ, נוכל לצפות שוב במוגלי והפעם לראשונה בשפה העברית. להפקת הדיבור אחראית שפרירה זכאי, שעיבדה וביימה את הקולות. וכך נוכל לשמוע בעברית את קולותיהם של חיים טופול בתפקיד אגירה הפנתר, טל בלברוביץ' בתפקיד מוגלי הילד, אילי גורליצקי בתפקיד קא הנחש, טל טולידאנו בתפקיד פיל התינוק ועוד רבים וטובים. עכשיו ההנאה מושלמת, וולט דיסני, ספר הג'ונגל בעברית. גם האווטוטים יביטו ויתרגשו מסרט מופלא זה.

לכו לראות מהר את ספר הג'ונגל. הרי לכם חופשה נעימה מאוד.

איקי שובל

שָׁלוֹם שָׁלוֹם

הַדָּבָר הֲכִי נִפְלָא שֶׁהִמְצִיאוּ הַמְּבֻגָּרִים לַיְלָדִים מַגִּיעַ!

זֶה, כַּמּוּבָן, הַחֹפֶשׁ הַגָּדוֹל! הִנֵּה הוּא בָּא! אֵין דָּבָר חָשׁוּב יוֹתֵר, אֶת הַכֵּיף הַזֶּה לֹא יִקְחוּ מֵהַיְלָדִים.

שָׁבוּעַ רִאשׁוֹן – בַּטָּלָה! אֶפְשָׁר לִישׁוֹן מְאֻחָר, לְהִסְתּוֹבֵב בְּלִי מַעַשׂ וְלַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי דְּבָרִים לֹא חֲשׁוּבִים. זֶה יִהְיֶה הַשָּׁבוּעַ הַמַּבְדִּיל בֵּין יְמֵי הַלִּמּוּדִים וְהַחוֹבוֹת שֶׁל שִׁעוּרֵי־בַּיִת.

אֲבָל בְּתֹם שָׁבוּעַ הַבַּטָּלָה חָשׁוּב מְאֹד לְתַכְנֵן אֶת הַפְּעִילוּת בִּימֵי הַחֹפֶשׁ. חָשׁוּב לִפְעֹל עַל פִּי לוּחַ זְמַנִּים מְתֻכְנָן: לָקוּם בְּשָׁעָה קְבוּעָה, לָלֶכֶת לַיָּם אוֹ לַבְּרֵכָה בְּשָׁעוֹת קְבוּעוֹת (לֹא כְּדַאי לְהַסְפִּיר). לְהִפָּגֵשׁ עִם יְלָדִים בִּזְמַן קָבוּעַ (לֹא כַּאֲשֶׁר הַהוֹרִים נָחִים). וְכַמּוּבָן, בְּשָׁעוֹת הַצָּהֳרַיִם הַחַמּוֹת – לָנוּחַ.

מִדֵּי פַּעַם לַחְרֹג מֵהַקְּבִיעוּת: לָצֵאת אֶל חוֹף־הַיָּם עִם זְרִיחַת הַשֶּׁמֶשׁ בְּשָׁעָה שֵׁשׁ בַּבֹּקֶר! זוֹ חֲוָיָה נִפְלָאָה כְּמוֹ גַּם בִּשְׁעוֹת שְׁקִיעַת הַשֶּׁמֶשׁ.

לָצֵאת לַקַּיְטָנָה גַּם זֶה חָשׁוּב, אֲבָל רָצוּי לְקַיְטָנָה מְאֻרְגֶּנֶת סְבִיב נוֹשֵׂא מְסֻיָּם, כְּמוֹ קַיְטָנוֹת מַחְשְׁבִים, קַיְטָנָה שֶׁל מַסְגֶּרֶת לְהַגָּנַת הַטֶּבַע, קַיְטָנָה בְּנוֹשְׂאֵי אָמָנוּת וְעוֹד.

וְכַמּוּבָן – לְהַקְדִּישׁ זְמַן לִקְרִיאַת סְפָרִים, צְפִיָּה בַּטֶּלֶוִיזְיָה, יְצִיאָה לַקּוֹלְנוֹעַ. גַּם כָּאן כְּדַאי לָגֶשֶׁת וְלִרְאוֹת הַצָּגָה, אוֹ לִשְׁמֹעַ קוֹנְצֶרְט, וְלֹא לִשְׁכֹּחַ גַּם לִלְמֹד פֹּה וָשָׁם. חֻפְשָׁה נְעִימָה.

עָמוֹס בַּר

כַּדּוּר

קְנוּ לִי כַּדּוּר, יָפֶה, צִבְעוֹנִי.
מִי יְשַׂחֵק בּוֹ אִתְּךָ וַאֲנִי.
גַּם עֻזִּי וְגִידִי, סִינָל וְעִירִית,
וְכָל מִי שֶׁרוֹצֶה לִהְיוֹת חֲבֵרִי.

יְהוֹשֻׁעַ צְפִרִיר

מתוך הספר "אמא אוהב" בהוצאת סורן

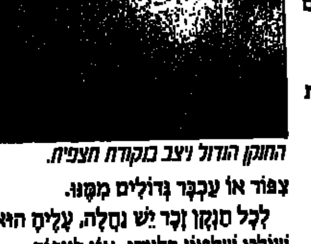
גבע חובב טבע

בְּעֵת חֲנִיָּה בְּטִיּוּל בַּנֶּגֶב הוֹפִיעַ הַחַנְקָן הַגָּדוֹל. צִפּוֹר יָפָה, גְּדֵלָה כְּגֹדֶל הַצִּפּוֹר בֻּלְבּוּל. הַצֶּבַע – לָבָן אָפוֹר וְשָׁחוֹר. הַחַנְקָן לֹא פָּחַד מֵאִתָּנוּ. הוּא קָפַץ מִמִּכְסֵה הַמָּנוֹעַ אֶל שֻׁלְחַן הַפִּיקְנִיק הַמִּתְקַפֵּל וְחָטַף פֵּרוּרֵי נִקְנִיק. מִדֵּי פַּעַם הִתְעוֹפֵף, עָמַד בְּרֹאשׁ שִׂיחַ וְסָרַק אֶת הַשֶּׁטַח, כְּשֶׁהוּא מְנַעְנֵעַ בִּזְנָבוֹ. מִדֵּי פַּעַם הִשְׁמִיעַ קוֹל צָרוּד. "צִפּוֹר יָפָה וַעֲדִינָה..." חָשַׁבְנוּ.

אֲבָל בּוֹ בָּרֶגַע זִנֵּק הַחַנְקָן הַגָּדוֹל, נָחַת עַל הַקַּרְקַע וְחָטַף בְּמַקּוֹרוֹ לְטָאָה.

עַתָּה הִתְבָּרֵר לָנוּ כִּי הֶחָמוּד הַזֶּה כִּשְׁמוֹ כֵּן הוּא – טוֹרֵף, דּוֹרֵס וְחוֹנֵק.

הַחַנְקָן אוֹהֵב חִפּוּשִׁיּוֹת, לְטָאוֹת, נְחָשִׁים קְטַנִּים, עַכְבָּרִים, צִפּוֹרִים קְטַנּוֹת, וּבְעֶצֶם כָּל מַה שֶּׁחַי וְקָטָן מִמֶּנּוּ. לִפְעָמִים הוּא מַצְלִיחַ לְהִשְׁתַּלֵּט עַל צִפּוֹר אוֹ עַכְבָּר גְּדוֹלִים מִמֶּנּוּ.

החנקן הגדול ניצב בנקודת תצפית.

לְכָל חַנְקָן זָכָר יֵשׁ נַחֲלָה, עָלֶיהָ הוּא שׁוֹלֵט שִׁלְטוֹן בִּלְעָדִי. אוֹי לַצִּפּוֹר שֶׁתְּנַסֶּה לִפְלֹשׁ לַנַּחֲלָה שֶׁלּוֹ כְּדֵי לַחֲטֹף אֵיזוֹ חַיָּה קְטַנָּה. הַחַנְקָן יִתְנַפֵּל עָלֶיהָ

לטאה שווית החלים משופדת.

חרדון צב משופד. צילום: עמיר ויינשטיין.

וִיגָרְשֶׁנָּה בְּעָצְמָה רַבָּה. הוּא מַצְלִיחַ לְגָרֵשׁ אֲפִילוּ גַּיִץ גָּדוֹל אוֹ עוֹרֵב חָצוּף.

הַחַנְקָן הַגָּדוֹל מֵקִים קֵן עִם בַּת־זוּגוֹ עַל עֵץ שִׁיטָה קוֹצָנִי, אוֹ עַל שִׂיחַ קוֹצָנִי כְּמוֹ הָאָטָד. הוּא זָקוּק מְאֹד לְקוֹצִים...

פַּעַם נִתְגַּלָּה קֵן שֶׁל חַנְקָן בְּתוֹךְ סְבַךְ שֶׁל גֶּדֶר תַּיִל דּוֹקְרָנִית.

תּוֹפָעָה מְעַנְיֶנֶת הִיא מִנְהָגוֹ שֶׁל הַחַנְקָן לְשַׁפֵּד חֵלֶק מִטַּרְפּוֹ עַל קוֹצִים. עֲדַיִן לֹא בָּרוּר מַדּוּעַ עוֹשֶׂה זֹאת הַחַנְקָן. יֵשׁ כַּמָּה הַשְׁעָרוֹת:

1. טֶרֶף גָּדוֹל, כְּמוֹ עַכְבָּר אוֹ צִפּוֹר, נוֹחַ לִקְרֹעַ מִמֶּנּוּ נְתָחִים כְּשֶׁהוּא מְשֻׁפָּד עַל קוֹץ. אֲבָל יֵשׁ גַּם חִפּוּשִׁיּוֹת קְטַנּוֹת מְשֻׁפָּדוֹת.

2. הַזָּכָר מֵכִין בְּנַחֲלָתוֹ מַתָּנוֹת לַנְּקֵבָה שֶׁתִּזְדַּמֵּן. אֲבָל הוּא מַמְשִׁיךְ לְשַׁפֵּד חַיּוֹת גַּם אַחֲרֵי עוֹנַת הַקִּנּוּן.

3. הַחַנְקָן מְסַמֵּן אֶת גְּבוּלוֹת נַחֲלָתוֹ בְּחַיּוֹת מְשֻׁפָּדוֹת. אֲבָל הוּא מְשַׁפֵּד אוֹתָן גַּם בְּמֶרְכַּז הַנַּחֲלָה.

4. הַחַנְקָן הַשָּׂבֵעַ מֵכִין לוֹ מַחְסְנֵי מָזוֹן. אֲבָל הוּא שׁוֹכֵחַ חֵלֶק מִן הַחַיּוֹת הַמְשֻׁפָּדוֹת וְהֵן מִתְיַבְּשׁוֹת לְלֹא שִׁמּוּשׁ...

5. כָּל הַהַשְׁעָרוֹת שֶׁמָּנִינוּ בְּיַחַד הֵן הַסִּבָּה לְמַעֲשָׂיו.

מַה שֶּׁבָּטוּחַ – מִנְהָגוֹ זֶה שִׁמֵּשׁ חֹמֶר לִכְתִיבַת הַסִּפּוּר תַּעֲלוּמַת הַמְשַׁפֵּד הַנּוֹרָא. שיופיע בשבוע הבא.

עָמוֹס צָר

חַג הַיּוֹם

חַג הַיּוֹם בְּגַן הַנְּוֶה
יוֹם שֶׁכֻּלּוֹ טוֹב,
מְסַיְּמִים פֹּה הַשָּׁנָה
וּבְקוֹל מַכְרִיז הַתּוֹף:

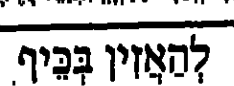
"מָחָר הַחֹפֶשׁ הַגָּדוֹל,
שְׁעַת הַיָּם וְהַבְּרֵכָה
חֳדָשִׁים בְּלִי חוֹבָה וָעֹל,
גְּדוֹלָה הִיא הַשִּׂמְחָה.

וְיוֹם חָשׁוּב הוּא לְעֹפֶר,
לְמִיכַל וְלִלְיאוֹר,
לוֹ מְחַכִּים הֵם זֶה מִבֹּקֶר,
גַּם רֹעִי וְגַם לִימוֹר.

כִּי מֵעַתָּה יִהְיוּ בְּנֵי שֵׁשׁ
יִלְמְדוּ לִקְרֹא, לִכְתֹּב
וְהַפְתָּעוֹת רַבּוֹת עוֹד יֵשׁ
בְּבֵית שֶׁבַּקָּצֶה הָרְחוֹב...
בְּבֵית סִפְרָם תַּתְחִיל שָׁנָה

לָהּ צִפּוּ בְּלִי סוֹף,
לָכֵן חַג הַיּוֹם בְּגַן הַנְּוֶה
יוֹם שֶׁכֻּלּוֹ טוֹב.

לאה אילני

לְהַאֲזִין בְּכֵיף

קַלֶּטֶת חֲדָשָׁה – "הַקַּלֶּטֶת הַבִּלְתִּי גְּמוּרָה"

יֵשׁ חָדָשׁ, מַשֶּׁהוּ סְפֵּיישֶׁל. אָז קוּמוּ, תִּפְסוּ פִּנָּה נוֹחָה בַּבַּיִת, אוּלַי שְׁבוּ עַל הַשָּׁטִיחַ. וְשֶׁבְּתוֹכוֹ שִׂימוּ אֶת הַקַּלֶּטֶת הַנִּקְרֵאת "הַקַּלֶּטֶת הַבִּלְתִּי גְּמוּרָה" (כֵּן, זֶהוּ שְׁמָהּ) לַטֵּיפּ. (אַל תִּשְׁכְּחוּ פְּצוּחִים....) וַהֲרֵי לָכֶם הַהַפְתָּעָה! לֹא בְּדִיּוּק קַלֶּטֶת לְהִיטִים שֶׁל זַמָּרִים אוֹ סִפּוּרֵי מַדָּע בִּדְיוֹנִיִּים. בַּקַּלֶּטֶת זוֹ תִּתְוַדְּעוּ עִם שִׁירִים וְסִפּוּרִים שֶׁאַתֶּם תַּשְׁלִימוּ בְּשִׁירָה. הָרַעְיוֹן פָּשׁוּט מְאֹד. אַתֶּם מַקְשִׁיבִים וּבְיַחַד עִם הַקַּלֶּטֶת מַשְׁלִימִים אֶת הַשִּׁירִים שֶׁאַתֶּם שׁוֹמְעִים. לֹא בָּרוּר? אוּלַי, בְּכָל זֹאת, שִׂימוּ אֶת הַקַּלֶּטֶת וְיֵשׁ לָכֶם תֵּכֶף בַּהַתְחָלָה, הוֹרָאוֹת מְיֻחָדוֹת. פְּטֶנְט לֹא נוֹרְמָלִי. הַשִּׁירִים מִתְיַחֲסִים לְנוֹשְׂאִים שׁוֹנִים שֶׁאַתֶּם עַצְמְכֶם מַכִּירִים, בַּיִת, מִשְׁפָּחָה, אֹכֶל, בְּגָדִים. בְּכָל שִׁיר אַתֶּם מַשְׁלִימִים אֶת הַמִּלִּים שֶׁבָּא לָכֶם וְהָגַת, הַשִּׁיר בְּעֶצֶם נִכְתַּב עֲלֵיכֶם. אֶת הָרַעְיוֹן הַמְּקוֹרִי וְהַחַדְשָׁנִי הָגָה בֹּעַז דָּקָר־דֶּקֶל וּבְיַחַד עִם חָנִי נַחְמִיאָס בָּחֹן רַב, הֵם כּוֹבְשִׁים אֶתְכֶם לְאַט לְאַט. אֶת הַהַשְׁרָאָה הוּא קִבֵּל דַּוְקָא מִיְּלָדָיו, שֶׁלֹּא הִפְסִיקוּ כְּמוֹ כָּל הַיְּלָדִים לִשְׁאֹל שְׁאֵלוֹת. חֶבְרַת "הֵד אַרְצִי" מַשְׁוֶקֶת אֶת הַקַּלֶּטֶת בַּחֲנֻיּוֹת הַתַּקְלִיטִים.

הַבִּצּוּעַ נָקִי וּבָרוּר וְהָרַעְיוֹן מַמָּשׁ מְשַׁגֵּעַ. כְּדַאי לְהַאֲזִין.

בועז דקל וחני נחמיאס

אִיקִי שׁוֹבֵל

תיק סגור

תקציר הפרק הקודם:

נעמי, אחותו של אביגדור, נשלחת לבד לבית החולים. אימה דואגת עכשיו גם לה.

פרק 36: "תראי כמה שהם יפים ביחד"

"רונן!"

הוא לא האמין למראה עיניו. לפני רגע ראה אותה בדמיונו, עומדת בפתח ביתה, במכנסיים הקצרים שמבליטים את רגליה הארוכות, ובחולצה ההדוקה, מסתכלת בעיניה הגדולות ישר לתוך עיניו – והנה היא כאן, על המדרכה שלפני בית־החולים, עומדת מולו.

"נעמי!"

"ראית את אבא שלי?"

רונן הניע בראשו ונזכר: "אני בדרך אליכם, הם מבקשים תעודות".

"מי? מה? איזה תעודות?"

תעודות שאביגדור רשום בהן. שאלו אותי פרטים עליו. ואני אפילו את שם המשפחה שלכם לא יודע.

"ורסנו", אמרה נעמי, "איך אתה לא יודע? הרי לא שלחו אותך סתם. תגיד, מה איתו?"

"רגע, נעמי, אני לא מבין. מי שלח אותי?"

"לא חשוב. תגיד, מה שלום אביגדור?"

רונן לא השיב. ברגע זה היה לו דווקא נוח לדעת שהיא רואה אותו כמין מתנדב שבא לעזור.

"אתה פוחד לספר לי? זה כל־כך גרוע?"

"הו, לא", העלה רונן חיוך מרגיע על פניו, "הוא פשוט בהלם, בגלל העקיצה של הנדל, אבל זה לא משהו מסוכן".

נעמי השפילה את עיניה היפות, שצבען כצבע האירוסים השחורים שרונן ראה בטיול השנתי לגלבוע. היא התביישה בפני עצמה על מה שהרגישה פתאום. בצד ההקלה חשה אכזבה ותהתה מדוע. אולי בסתר לבה קיוותה שאביגדור אכן ייעלם לו? "תעזור לי לחפש את אבא שלי, בסדר? אמי אמרה שהוא נמצא אצל סבתא, במחלקה פנימית"

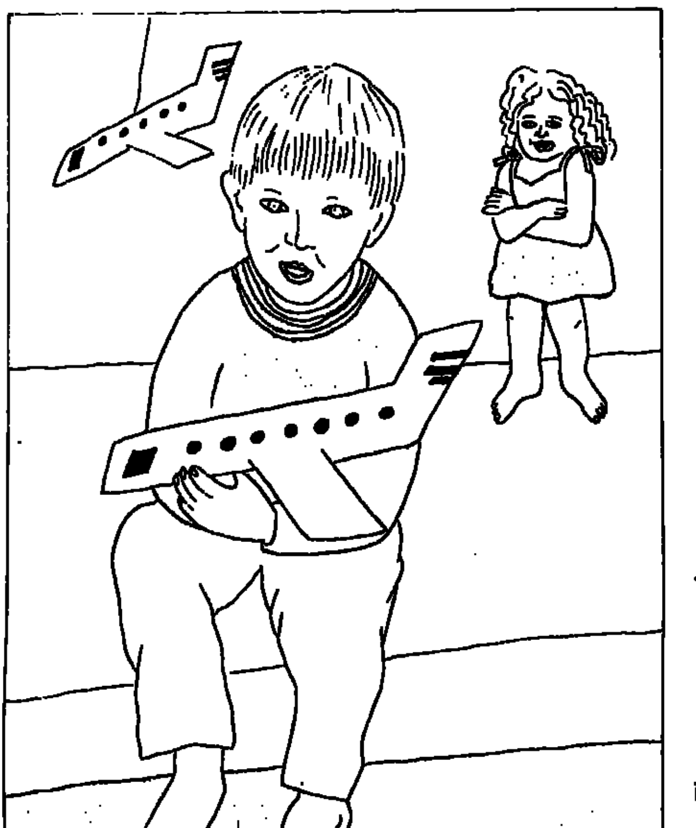
"אה, כן, אביגדור סיפר לי שלקחו אותו בלילה לבית־החולים", נזכר רונן והמשיך, "בואי מהר, ודאי יש אצלו תעודות שאביגדור רשום בהן".

הם הלכו בקצב אחיד, הנער הבלונדיני רך הגזרה והנערה השחומה ששערה מתולתל, הבוהק בצבע שחור־סגול, גולש על כתפיה. אנשים שעמדו בתחנת האוטובוסים הסתכלו בהם, ונעמי שקלטה מה שאמרה אשה אחת לחברתה, "תראי כמה שהם יפים יחד", הסתכלה סביב לבדוק למי מלבדם היא יכולה להתכוון, ולא מצאה.

המשך בשבוע הבא

דורית אורגד

הַסַּפְסָל הָרִאשׁוֹן

איור: תמי סמר

הַמּוֹרָה רוּתִי הָיְתָה חוֹלָה בַּשָּׁבוּעַ הָרִאשׁוֹן שֶׁל שְׁנַת הַלִּמּוּדִים.

צִיּוֹנָה הַמּוֹרָה הַמַּחְלִיפָה הִרְשְׁתָה לָנוּ לְהַחֲלִיף מְקוֹמוֹת יְשִׁיבָה. אוּרִי שֶׁיָּשַׁב מֵאָחוֹר סִלֵּק אֶת דַּפְנָה שֶׁהָיְתָה לְיָדוֹ, וּבִקֵּשׁ מִמֶּנִּי לַעֲבֹר אֵלָיו.

זֶה הָיָה שָׁבוּעַ שֶׁל "כֵּיף־חַיִּים". שִׂחַקְנוּ בְּצוֹלְלוֹת. בְּחַי צוֹמֵחַ וְדוֹמֵם". הֶעֱפַנוּ עֲפִיפוֹנִים. וְרִכַּלְנוּ עַל כָּל הַבָּנוֹת. גַּם אֶת מִבְחַן הַפֶּתַע בְּחֶשְׁבּוֹן עָשִׂינוּ יַחַד, וְאָז הִבְטַחְנוּ אֶחָד לַשֵּׁנִי:

"בַּשָּׁנָה הַבָּאָה חַיָּבִים לָשֶׁבֶת יַחַד". אוּרִי הִמְשִׁיךְ לָבוֹא אֵלַי יוֹם יוֹם בַּשָּׁבוּעַ הָרִאשׁוֹן שֶׁל הַחֹפֶשׁ.

בָּנִינוּ יַחַד דֶּגֶם שֶׁל שְׂדֵה־תְּעוּפָה בְּחַדְרִי שֶׁלִּי, וְנִשְׁאֲרוּ לָנוּ מְעַט מְטוֹסִים כְּדֵי לְסַיְּמוֹ.

בְּיוֹם שִׁשִּׁי בַּבֹּקֶר הוֹפִיעַ אוּרִי וְסִפֵּר לִי בְּשִׂמְחָה, שֶׁהוּא נוֹסֵעַ עַכְשָׁו לְדוֹד בְּקִבּוּץ שֶׁבַּגָּלִיל וְיִשָּׁאֵר שָׁם עַד סוֹף הַחֹפֶשׁ הַגָּדוֹל.

צָעַקְתִּי: "אֵיךְ נִגְמֹר לִבְנוֹת אֶת שְׂדֵה הַתְּעוּפָה. מַה יִּהְיֶה עִם שְׁאָר הַמְּטוֹסִים!" אוּרִי לֹא הִקְשִׁיב לִי. כְּשֶׁ... שָׁמַעְתִּי אוֹתוֹ מְדַלֵּג עַל הַמַּדְרֵגוֹת וְצוֹעֵק "לְהִתְרָאוֹת עוֹדֵד", יָצָאתִי לֶחָצֵר כָּעוּס. נוּרִית שִׂחֲקָה שָׁם עִם אָחִיהָ הַקָּטָן יוֹנָתָן.

רוֹצִים לִרְאוֹת שְׂדֵה תְּעוּפָה אֲמִתִּי?! רַצְתִּי הַבַּיְתָה וְנוּרִית בָּאָה אַחֲרַי.

נִפְגַּשְׁתִּי עִם נוּרִית בְּכָל יוֹם. הָלַכְנוּ יַחַד לַיָּם, לִבְרֵכָה וְלַסְּרָטִים. אֲפִלּוּ אֶת הַסְּפָרִים וְהַמַּחְבָּרוֹת קָנִינוּ יַחַד. וְעָטַפְנוּ אוֹתָם בַּעֲטִיפוֹת דּוֹמוֹת.

בַּיּוֹם הָאַחֲרוֹן שֶׁל הַחֻפְשָׁה אָמְרָה נוּרִית: "עוֹדֵד, אִם תַּגִּיעַ מָחָר לַכִּתָּה לְפָנַי, שְׁמֹר לִי אֶת הַמָּקוֹם לְיָדְךָ".

כְּשֶׁנִּזְכַּרְתִּי לִפְנֵי הַשֵּׁנָה בִּדְבָרָיו שֶׁל אוּרִי "נֵשֵׁב יַחַד בַּשָּׁנָה הַבָּאָה" הִתְחַלְתִּי לִדְאֹג.

אִמָּא צָחֲקָה וְאָמְרָה: "אַתֶּם כְּבָר תִּסְתַּדְּרוּ, יְלָדִים".

אֲבָל אֲנִי יָדַעְתִּי שֶׁזֶּה לֹא פָּשׁוּט בִּכְלָל. כִּי אֲנִי רוֹצֶה דַּוְקָא לָשֶׁבֶת לְיַד נוּרִית. וְעַל אוּרִי אֲנִי כּוֹעֵס. בִּגְלָלוֹ לֹא סִיַּמְנוּ לִבְנוֹת אֶת שְׂדֵה־הַתְּעוּפָה.

בַּבֹּקֶר הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן לִפְנֵי לֶכְתִּי לְבֵית־הַסֵּפֶר הָיִיתִי נִרְגָּשׁ מְאֹד. מִי תִּהְיֶה הַמּוֹרָה הַחֲדָשָׁה? בְּאֵיזוֹ קוֹמָה תִּהְיֶה הַכִּתָּה שֶׁלָּנוּ? וּמִי יִהְיוּ הַתַּלְמִידִים הַחֲדָשִׁים בַּכִּתָּה?

בַּכְּנִיסָה לַכִּתָּה עָמְדָה רוּתִי הַמּוֹרָה וְקִבְּלָה אֶת פָּנֵינוּ בְּפֶרַח וּבְחִיּוּךְ.

אוּרִי וְנוּרִית רָצוּ אֵלַי בְּשִׂמְחָה. כְּשֶׁרוֹתִי בִּקְשָׁה מִכָּל הַיְּלָדִים לָשֶׁבֶת. פִּתְאוֹם לֹא יָדַעְתִּי מַה לַּעֲשׂוֹת? לָשֶׁבֶת לְיַד אוּרִי אוֹ לְיַד נוּרִית? וְאָז הוֹסִיפָה רוּתִי הַמּוֹרָה: "נָא לָשֶׁבֶת רַק בַּת לְיַד בֵּן".

נוּרִית וַאֲנִי הִתְיַשַּׁבְנוּ יַחַד לְיַד הַסַּפְסָל הָרִאשׁוֹן.

אֲרִיאֵלָה שָׁקֵד
שָׂרָה סַבְרוֹנִי

חופשי, חופשי

ילדים מציגים את החוברת

דמות שתלווה את "חופשי חופשי"

מועדון צופי הטלוויזיה החינוכית לראשונה בתולדותיה, החליטה הטלוויזיה החינוכית להוציא חוברת פעילויות לקייץ. וזאת במטרה להגביר ולעודד את הקשר שבינה לבין הצופים. להגביר את המעורבות של הצופים במה שהם רואים על המסך. החוברת והפעילויות המוצעות בה הם בסיס להקמת "מועדון צופי הטלוויזיה החינוכית".

כל מי שקונה את החוברת "חופשי חופשי" הופך לחבר במועדון. בחוברת 9 משימות. לכל שבוע משימה. בעמוד האחרון של החוברת מצויינים תאריכי ההגרלות של כל משימה. חברי המועדון שביצעו את המשימות בצורה מוצלחת במיוחד, יוזמנו לאולפני הטלוויזיה ויוצגו עם עבודתם באחת מתוכניות הקייץ של הטלוויזיה החינוכית.

יוגרלו גם פרסים רגילים במסגרת התכנית רואים 6/6.

פעמיים בשבוע בשעה 10 בבוקר יופיע על המרקע עדכן קייץ. עדכן הקייץ – יופיע בצורת דפי טלטקסט שישודרו בטלוויזיה ובהם יפורסמו יצירות שונות של הילדים חברי המועדון – שיכתבו אל הטלוויזיה הלימודית. על מסך הטלוויזיה תככב הדמות "חופשי חופשי", אשר נמצאת על כריכת החוברת.

הטלוויזיה בנתה 5 הנפשות שאותם תוכלו לראות על המסך, מתחילות את התוכנית החדשה של הקייץ.

מעצב הדמות "חופשי חופשי" הוא גם מעצב החוברת, צביקה מאור. מחיר כל חוברת 8 שקלים.

הצ'יפמנקס בהרפתקאות מסביב לעולם

הצ'יפמנקס בהרפתקאה מסביב לעולם.

נא להכיר דמויות חדשות בקולנוע: "הצ'יפמנקס, שהם סנאים קטנים מתוקים ויש להם את כל הסיכויים להפוך לאהובי הילדים, אולי כמו "חורבובים".

מעשה באווילין, סימור ותאודור, 3 סנאים שבעליהם נוסע לרגל עסקיו לאירופה ומשאיר אותם עצובים תחת חסותה של גב' מילר, זקנה מבולבלת וחרשת.

יום אחד, בחנות משחקי הווידיאו האהובה עליהם הם נפגשים בצ'יפטס – סנאית יפהפיה. הם מתחרים במשחקים ונתקלים בזוג מרושע קלאוס וקלודיה המנצלים את תמימותם של הסנאים. ושולחים אותם בזדון לתחרות נושאת פרסים מסביב לעולם. כשהמטרה שלהם בעצם להבריח דרכם יהלומים. וכך יוצאים הצ'יפמנקס והסנאיות למסע סביב העולם בשני כדורים פורחים, ועוברים הרפתקאות מסעירות עד לסוף הטוב. הסרט מלווה בשירים נעימים וציורים יפהפיים.

מומלץ בחמימות לכל גיל. סרט שנעים לצפות בו. הצ'יפמנקס, סרט מצוייר שיעשה לכם חופש נעים שמח ועליז. לכו לראותו!

איקי שובל